

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

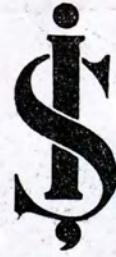
A K B B

«Binlerce Türk aydını Amerika'da çalışıyor.» —Gazeteler—

Kennedy — Doktorlar alıyorum, mühendisler alıyorum, bilim adamları alıyorum!..

Yılın üçüncü çekilişine
katılabilmek için,
son para yatırma tarihi
19 Temmuz Cuma günüdür.
Acele ediniz.
Bu çekilişte: Ankarada
10 Apartman dairesi,
1 adet 100.000 liras,
çeşitli ve zengin
para ikramiyeleri.
Türkiye İş Bankası
en fazla ikramiye veren
bankadır.

Çekiliş: 18 Eylül

Ak b a b a

Cân-ı Aziz!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI:

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ:

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGİN AİLESİ:

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gölgen Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ:

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mîm Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Sadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Kaok başkısı:

Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati: 100 kurustur.

İDARE YERİ:

Divanvolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire: 3.

Telefon: 22 18 11

İLAN FİATİ:

Kapak içi. santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt: 4 — Sayı: 103
18 Temmuz 1963

YIL: 41

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Devlet Babanın, basın anadan iki çocuğu vardır: Gazete ve dergi...

Bunlardan birincisi öz evlâttır, ikincisi üvey...

Yeni esvaplar, yeni gömlekler, yeni kunduralar, cep harçlıkları, davetler, ziyafetler, seyahatler hep birincisine...

İkincisine birşey yok mu?.. Vaaar: Basın kanunundaki bütün cezalar, bütün zorluklar, bütün yükler...

Dergiler, günlük gazetelerle yalnız sıkıntıda eşittir.

Birkaç örnek sıralıyalım: Diyelim ki, Dışişleri Bakanı Japon'ya'ya gidiyor... İlk davet edilen, satışı çok bir gazetenin sahibidir. Ama, o sayın patron, tek satır yazmaz, kalemi, yalnız milliyonluk gelir hesaplarını yapmak, çek defterine imza atmak için kullanmış. Zarar yok. patron ya, zengin ya, baş üstünde yeri var!

Ama haftalık bir derginin baş yazarı, aylık bir derginin sahibi, aydın okurlar arasında veri ne olursa olsun. Sayın devlet adamının, akılcığından bile geçmez.

Bu akılcık bilmez ki, başka dünyalarda da olduğu gibi, bizde de, düşünce ve duygu akımlarına yüz yıldır yön veren dergilerdir. Bu akılcık bilmez ki, tanzimat, kendi fikirlerini yaymak için, gazete değil, mecmua aramıştır. Bu akılcık bilmez ki, fikir ve sanat varlığımızın batıya açılan ilk penceresi Servet-i Fünun'dur. Bu akılcık bilmez ki, İslâm birliği idealini güdenler, haftalık Sebil-ülreşat'da toplanmışlardır. Bu akılcık bilmez ki, Türkçülerin, Milliyetçilerin bayrağı Türk yurdu'dur. Bu akılcık bilmez ki, Klerikalizm'e karşı savaştan ilk layıklar İttihat dergisi yazarlarıdır. Bu akılcık bilmez ki, İttihat ve Terakki Cemiyeti dergilerin büyük önemini sezmiş ve Yeni mecmuayı çıkarmıştır. Bu akılcık bilmez ki, Halk Partisi bile, Peker genel sekreterken bu yolu tutmuş, Ülkü'yü kurmuş, ama yürütememiş, yaşatamamıştır... Ve bu akılcık bilmez, bilmez ki, bugün düşünce ve duygu dünyamızdaki avarlık böyle bir bayrak dergi olmayışındandır.

Şimdi, varsa günlük gazete, yoksa günlük gazete... Dergi mi?.. Kendilerine uygun dille söyleyim: Boş ver!

Dedim ki, vergide, cezada, yükte eşitiz: En büyük tirajlı günlük gazete, devlete ne vergi öderse, dergi de aynı ölçüler içinde öder. Çalıştırdığı sekretere, yazı işleri müdürüne, kurusu kurusuna günlük gazetelerle eşit maaş verir. Bu dergi, haftalık değil, aylık bile olsa!

Amaaa... Gelelim yağlı tarafına, ballı tarafına... Resmi ilân

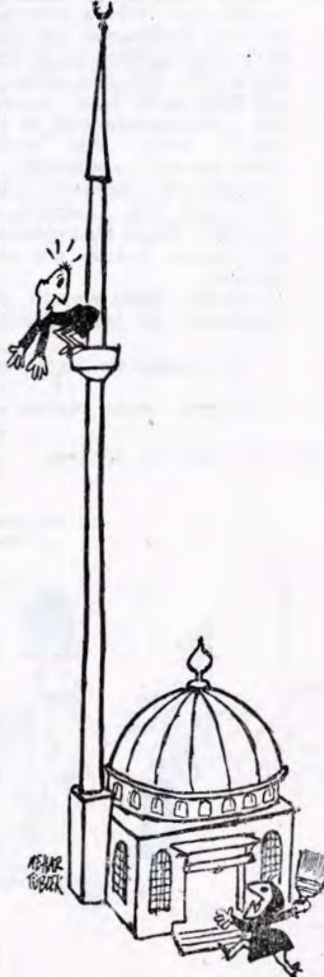
mi? Hani şu gazete başına — Maşallah diyin! — yılda yarım milyon liraya kadar gelir sağlayan örtüsüz ödeneğe... Yooook, bu yağma edilen Hasan'ın böreğinden bir lokmacık bile dergilerin kursağına girmez!

Devlet babâ, bu işe bir son vermeyi düşünmüş. Ama, üniversiteye bıraksa, tekrar birbirimize gireriz. Partilerarası bir karma komisyona bıraksa, işe politika bulaşır. Tutmuş, pek güzel, pek yerinde bir kararla bu konunun incelenmesini Milletlerarası Basın Enstitüsünden istemiş...

Şimdi, biri İsviçre'li, biri Avusturyalı iki uzmanın — sahidenden tarafsız, sahidenden yetkili iki uzmanın — hazırladığı rapor, günlerdir Milliyet gazetesinde çıkıyor. Okuyoruz, beğeniyoruz, faydalanıyoruz.

Resmî ilânı, basın hürriyeti için korkunç tehlike sayan bu

Bir adam karısını boşadığını minnareden ilân etti. — Gazeteler —

Karın — Kendine güveniyorsan in aşağı bakayım!

rapora uyulur ve bu tehlikeli kaynak kurutulursa ne olacak? İşte, yumruklaşan kalemleri, ölüm kalım maçına zorlayan bu korkudur.

Devlet babanın başka işlerle beraber bizim işlerimizi de artık dünyadaki örneklerine benzetmesini isteriz.

Nasıl mı?

Nice ticaret adamı, nice iş adamı, nice işletme adamı, satacağı malı, kuracağı makineyi, takacağı yedek parçayı, şunu, bunu, bir ithal ölçüsü içinde kendisi getiriyorsa, bizim de kâğıdımızı dünya piyasasından getirmemiz için kapılar açılmalıdır.

Kâğıt, kafamızın ekmeğidir bizim. Ve Türkiye'nin en büyük açığı, kafa açığıdır. Bütün kara ve kırmızı salgınların kaynağı olan bu korkunç açığı gidermenin tek yolu var: Okumayı yaymak... Bunun da tek yolu var: Gazeteyi, dergiyi, kitabı güzele ve ucuza ulaştırmak.

Yunanistan'da kâğıttan gümrük alınmaz. Eskiden, ama çok eskiden değil, şu avucu son derece sıkı Hasan Saka merhumun Malive Bakanlığı yıllarında bile Türkiye'de de kâğıttan gümrük alınmazdı...

Giden resmî ilâna karşı, gazetelerimiz pek haklı olarak hükümetten bu güzel cömertliği isteyebilirler.

Sonra, gelir vergisinde de mutlaka gazeteler, dergiler, kafa işçileri vararına bir değişiklik isteriz. Bir çorap makinesiyle, bir kafa makinesi bir midir?... Bir lâstik, bir dokuma fabrikasının sahibi, hastalandığı gün o makinelere ne dışleri gıcırda, ne vidaları sızlar. Çarklar, eski hızıyla dönmeğe devam eder yine... Ama, gazetesine, dergisine imzasıyla şahsiyet veren bir yazar vatağa düştüğü gün iş böyle midir?

Bizim kafa makinemizden, çorap makinesi gibi vergi alınmaz...

Size bir fıkracık anlatayım.

Fakirin biri:

— Bal ile kaymak ne lezzetli oluyor, ne lezzetli oluyor, demiş...

Arkadaşı sormuş:

— Yedin mi?

— Hayır, demiş, yiyecekleri gör-düm!

Ben de resmî ilân karşısında kâh dudaklarımı, kâh avucumu yalayarak aynı şeyi söylüyorum.

Evet, evet... Gazetelerin cân-ı azizi, ilân-ı leziz ile beslenmelerine bir son verelim... Ama, İzzet Fabrikasının açık veren çarklarını kendi alın terimiz, kendi göz nurumuzla yağlayarak değil!

Yusuf Ziya ORTAÇ

HAZİNE MELÂHAT

maci sadullah

Sene 1936... Rahmetli Mahmut Yesari o sırada, annesi, babası, oğlu ve dede yadigarı Emsâl bacısı ile birlikte Kadıköyünün Şifa'ya giden yolu üzerinde, üç katlı ahşap bir evde oturuyordu. Evin her katında ikişer oda var: Üst kattaki odalardan birine pederle valide, diğerine de oğulla baci yerleşmişler.

Orta kattaki odalardan biri misafir, diğeri de yemek salonu..

Alt kattaki odalar Yesari'nin işgali altında. Bunlardan birisi kitaplık... Birisi de Yesari'nin ve İstanbul'dan ona misafir gelip de mutlaka vapuru kaçıran dostlarının müşterek ve özel mey-hane ve yatakhaneleri...

Buraya en sık mihman olanlar arasında rahmetli Ömer Rıza Doğrul, Cumhuriyet gazetesinin yazı işleri müdürü rahmetli Ağâh, bir de henüz rahmetli olmayan bendeniz varız.

Odanın karşılıklı divanlarındaki örtüler altında iki yatak her zaman hazır. Şayet kalacaklar ikiden fazla olursak, annesinin ihliya ihliya orta kata kadar indirdiği yatakları bizim özel motele taşımak Yesari'ye düşüyor...

Bu motelde demlenmek istediğimiz geceler, hizmetimizi kulakları oldukça ağır işiten arap bacıcık görmekte...

Kitapları arasında kendi halinde yaşayan ve ortalıkta pek seyrek görünen babasına karşı da çok saygılı olmakla beraber, Yesari'nin aşırı derecede sevgisi ve çekintisi annesinden... Şayet aramızda bulunan bir arkadaş evine götürmekten kaçınırsa, biz biliriz ki, Yesari, annesinin ondan hoşlanmadığını sezmiş bulunacaktır... Eğer eve gecenin ilerlemiş saatlerinde giriliyorsa yukarıda yatanları bilhassa valide sultanı uyandırıp rahatsız etmemeye âdeta birer hırsız dikkati gösterilecektir.

O zamanlar, hayatımızın Babâli dışındaki büyükçe kısmı

işte bu dostlar arasında ve bu dekorlar içinde geçip giderken, bir gece Kadıköyünün iskele rıhtımındaki İnci Gazinosunda Yesari ile demlenmeye koyulduk... Ömer Rıza'yı aramış bulamamışız. Ağâh, gazinoda bize oldukça geç katılabileceğini söylemiş.

İkimiz, onu bekleyerek çakıştırtırken Yesari, Ağâh'a dair bir gönül olayını anlatıyor: Adeta inanılmıyacak tesadüflerin aksilikleri yüzünden yıkılmış bir gerçek aşkın uzun, acıklı, kolayca roman olabilecek bir hikâyesi bu...

Ben, bir taraftan, usta roman-cının dilinde enfes ve santiman-tal bir komedi üslûbuna giren bu hikâyeyi dinliyorum. Bir taraftan da karşımdaki masada tek başına demlenen bir kadına bakıyorum.

Doğru dürüst oturup rakısını içse, kadının bakılacak hiç bir tarafı yok... Sıhhsiz yüzünde tabiatın hiçbir renginden eser kalmamış... Ama buna rağmen ona, şiddeti gittikçe artan bir acıyla bakıyorum. Çünkü, kendi kendine bir şeyler mırıldanırken başım:

— Ben ona gösteririm... Alacağı olsun...

Demek ister gibi öfkeli bir tehditle öne arkaya sallayışın-dan, rakı kadehlerini ard arda, âdeta içkiyi zehirleştirmek ister gibi hırsla yuvarlayışından ve hele ikide birde kesik hıçkırık-larla ağlayışından belli ki, bu kaderin zaten yere serdiği kadını pek fena yaralamışlar...

Ağâh'ın aşk hikâyesini bitirdiği zaman, onu, Yesari'ye de gösterdim. Yesari birdenbire dönüp bakınca, kadına göz göze gelmişler...

Masadan, kedi pençesi gibi tırmalayıcı bir ses üstümüze atıldı:

— Tanıyamadınız mı beyefendi?

Kadınlara karşı daima pek

mahcup mizaçlı Yesari kıpkır-mızı kesilerek olanca nezake-tiyle özür diledi:

— Affedersiniz hanımefendi, sizi pek sevdiğim bir tanıdığa benzettim de acaba o mu, değil mi diye bakıyordum...

Kadın hâlâ öfkeli gözlerle Mahmut'u dikizliyor ve bu özü kabul etmekle hır çıkarmak arasında bir duraksama geçiriyordu.

Mahmut, tehlikeyi savuşturmak için:

— Belki, dedi, biraz fazlaca baktıysam tekrar özür dilerim: Gözlerim miyop.. Üç adım uzak-taki çehreleri bile zor seçiyorum...

— Aklına gözlük kullanmak gelmiyor mu?

— Gözlüğüm var hanımefendi, düşürüp bir camını kırdığım için tamire bıraktım...

Mahmut'un bu sonuncu karşı-lığı üzerine kadın masasından kalktı, sendeleye sendeleye sandalyesini de sürükliyerek Yesari ile benim aramızda çöktü.

— Öyle ise hadi yakından bak... Ama yüz görümlüğü bir duble rakı isterim.

Hemen garsonu çağırdık. Kadın, keyiflenmişti artık. Mahmut'a:

— Öyle uzaktan uzağa bak-maktan iş çıkmaz, beyefendi dedi, önce sosyete usulü bir tanışalım sizinle... Ben Melâhat... Hazine Melâhat derler bana...

Bizim birşey söylememize vakit bırakmadan, bir eliyle öbürünü bilekten dirseğe kadar sıvazlayarak:

— Bir zamanlar nah buradan buraya kadar altın bilezikten etim görünmezdi de ondan...

Sonra da gözlerini benimkile-re dikerek sordu:

— Ya siz kimsiniz?

— Bu bey romancı... Ben de onun kâtiibiyim.

Bu tanıma, Hazine Melâhat'ın daha çok Yesari'ye musallat olmasını sağlamaya yetmişti. Çünkü, bu tanışmanın bitmesiyle kadının,

— Romancı ha?...

Diğer bakışlarının olanca dikkatini yeniden onun üzerinde toplaması bir olmuştur:

— Demek sen romancısın ha?... Romancı... Öyle ise bu gece seni Allah gönderdi bana... Hem vallaha, hem billâha Allah gönderdi... Romanımı yazdır-madan seni dünyada bırakmam... Ben çaresiz artık işi alaya dökmek yoluna sapmışım. Mahmut'a bakarak ciddiyetle:

— Bir romancı için bu hanım ne hazine, ne hazine Mahmutcu-ğum diyordum.

Mahmut, her sinirlenişte yaptığı gibi teker teker kashlarını koparıyordu:

— Sen hanımefendiyi iyice din-le, notlarını al, ben sonra roma-nımı yazarım...

Kadın kızdı:

— Romancı olacak beyimin nezaketine bak: Beni hemen kâ-tibine ciro ediyor...

Sonra sıkıca yumruğunu masaya vurarak haykırdı:

— Hayır efendim, benim romanımı kâtiibin değil, sen yazacaksın.

Ben, Yesari'nin zıddına zıddına tasdik ediyordum:

— Melâhat hanımın hakkı var.. Sen bu hazineyi doğrudan doğruya kendin ele almalısın...

Mahmut bunaliyordu:

— Yazarız, yazarız... Hele hanım efendi bir iki tane içip biraz açılınsın... Hayatının romanım kana kana anlatabilecek kafayı bulsun.. Ondandır yazması kolay...

Besbelli ki, Mahmut, zaten dili dolaşmaya başlamış bulunan Hazine Melâhat'ı birkaç kadehle sızdırıp kurtulmayı tasar-lıyor...

Kadın, gelen dubleyi iki yu-dumda boşaltınca bu taktiğin sökebileceğine benim de aklım yatıyor.

— Garson, oğlum bize rakı yetiştir...

— Duble mi, tek mi beyim?

— Teki, dubleyi bırak: Sen bize bir büyük şişe rakı koştur...

— Başüstüne paşam.

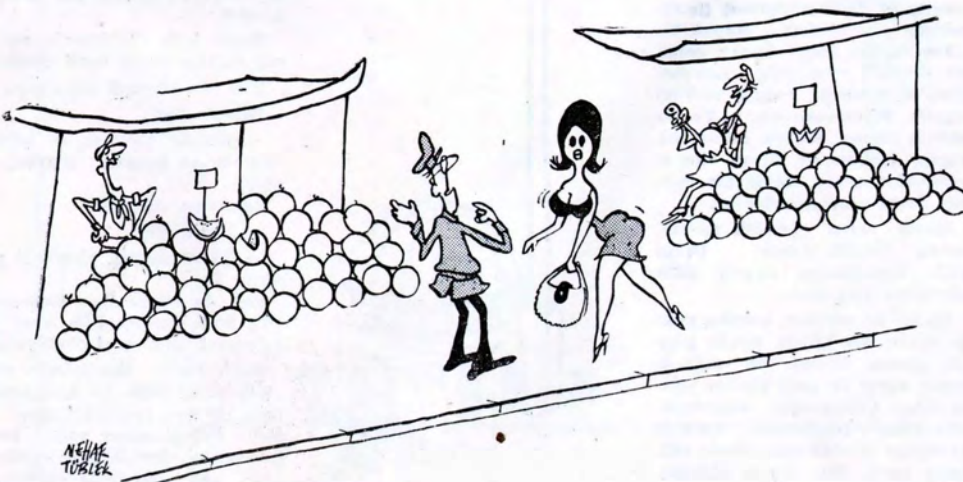
Garson seviriyor ve Mahmut'la ben gittikçe gevşeyen kadın roman diye anlattığı hayatı dinliyoruz.

Onun roman sandığı şey iki cümlelik: Bir şoför sevmis. Belâlısı, olanca hazinesini yedikten sonra, yüz çevirmiş kendisinden...

Kadın, işin sonunu başında söylediği için biz ondan sonraki tafsillâta kulak bile asmıyoruz.

Ben, Mahmut'a nisbetle çok rahatım. Çünkü hazine Melâhat işi romancının kafasına yerleş-

Karpuzlar için yer ayrıldı. — Gazeteler —

— Bu tarafa!..

tirmek istediği için ara sıra: Öyle değil mi?... Bu bana reva mıydı?... Sen olsan bu adamı zımbalamaz mısın diye sorularını hep ona yöneltiyordu.

Ama kadın hikâyesini tamamlayamadı. Garson başımıza dikilmiş:

— Vakit tamam beyler, di-yordu...

Kadının öteki sofrada yiyip içtiklerinin hesabını da görerek, çaresiz hep beraber kalktık. Niyetimiz onu bir araba ile evine bırakıp geçmek...

Nerdeee?... Hazine Melâhat'ın asıl serhoşluğu sokakta başladı: Yıkılıyor, kaldırıyoruz... Kaldırıyoruz, tekrar yıkılıyor.

— Eviniz nerde sizin?..

— Evim barkım yok benim...

Yıktılar benim evimi...

— Canım, geceleri nerde yatıp kalkıyorsunuz?

— Nerde sabah orda akşam benim için...

— Belli bir oturma yerin yok mu hiç?

— Var... Daha dün taşındım...

Ama bu kafayla bulamam ben orasını.

Kadının bir kolunda ben, ö-

bür kolunda Yesari. Ondan gelecek cevaplardan ümidi kes-

miş birbirimizle konuşuyoruz:

— Ne olacak şimdi Mahmut?

— Şuraya bir kenara bırakıp

tüyelim...

— Olur mu hiç? Gazinonun

bütün garsonları bizimle beraber çıktığını biliyorlar...

Allah korusun başına bir is gelirse,

yarın hesabını bizden sorarlar...

— Polise götürsek?

— Bu ifade veremez, sabahla-

rız...

— Övle ise çare yok, eve gö-

türecekiz. Birkaç saat uyuksa

aklı başına gelir herhalde... O

zaman, telefonla işkeleden bir

araba çağırıp bindirir, gönder-

ririz...

— Ya annem çakarsa?

— Nerden çakacak? Onlar

çoktan uyumuştur.

Bu karar ve bu plânla eve ge-

lişimiz sessiz sedasız oldu. Ka-

dım divanlardan biri üzerine

yavaşça serdik, Mahmut için

cü bir yatak indirmek için en

üst kata çıktık.

Adamakıllı serhoştum doğru-

su. Uykü göz kapaklarıma bas-

tırıyordu. Kadının baş ucunda

uyanmasını sabaha kadar bek-

leyemezdim. Çalar saati dörde

ayarlayıp ben de yatağa uzandım.

Bu ara kulağıma bir ses gelir

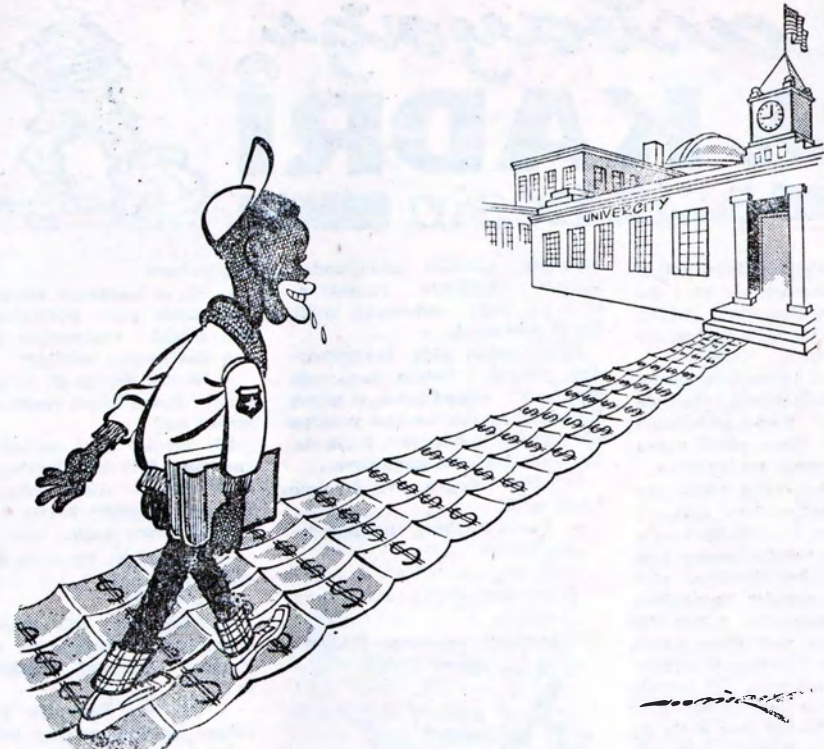
gibi oldu. Kapiyı aralayıp kulak

kabarttım: Mahmut, alt merdi-

venin ortasından üst kattaki an-

nesi ile konuşuyordu:

«Amerika'da bir zencinin üniversiteye girmesi iki milyon dolara maloldu!» — Gazeteler —

Yazısız

— Yatak mı aldın Mahmut?

— Evet anne...

— Kimler var?

— Naci beyle şey var... Ağâh

bey...

— Ooo, hoş geldiler... Dur,

ineyim de birer kahve pişireyim

size...

— Sakın... Sakın zahmet et-

me!.. İstemiyorlar anne... Naci

bey konyak içiyor, Ağâh bey de

gelir gelmez yatıp sızdı!

— Vah vah... Geçmiş olsun.

İyi uykular öyleyse...

Tehlike atlamıştı. Gelen yata-

ğı yere serdik, tam uzanmaya

hazırlanmıştık sırada oda ka-

pısı tık tık etmez mi?

Mahmut telaşla fırlayıp kapı-

yı araladı: Gelen Emsâl baci

idi:

Büyük hanım yollamış, bir

şeye ihtiyacımız olup olmadığı-

nı soruyormuş. Mahmut hiçbir

şeye ihtiyacımız yok diyordu

ama, baci ille içeri girmek isti-

yordu: Kendi sevinli şivesi ile

açıkladığına göre, «Beni de, A-

gâh beyi de çok göreceği gel-

mişti...»

Bacıyı zar zor savdık, önce

Hazinenin üstüne bir battaniye

örttük, sonra yalnız kundura-

larımızı, kiravatlarmızı, bir de

ceketlerinizi çıkarıp biz de yat-

tık...

Tam dahyordum ki, acı bir

korna sesi ile uyandım. Kapının

önünde biri:

— Ağâh bey geldi teyze... Bey-

ler evdeler mi diye soruyor.

Ben, Mahmut'u sarsıp uyan-

dırarak:

— Kalk, dedim, vodvil tamam

oldu.

— Ne oldu?

— Ağâh gelmiş... Galiba an-

nenle konuşuyor...

Mahmut:

— Ne diyorsun?... Diyerek fır-

ladı.

İkimiz de sokağa çıkınca gör-

dük ki, Ağâh arabada oturuyor,

şoför Osman, üst balkondan

sarkmış baciyla konuşuyor.

Allahtan ki, Emsâl bacının ku-

lakları sağırca... O: «Anlama-

dım ayol» dedikçe, şoför: «Ağâh

bey geldi teyze... Beyler evde mi

diye soruyor?»

Ben, şıp şak durumu anlat-

mak için yalınayak Ağâh'a ko-

şuyorum:

— Aman Ağâh, evdekiler seni

zaten burada biliyorlar... Falso

yapmadan hemen çek git... Ya-

rın anlatırım hikâyeyi...

Baci yukardan şoföre cevap

veriyor:

— Buradalar... Ağâh bey de

burada, hepsi de burada.

Ağâh, şaşkın bir sesle şoföre:

— Oğlum Osman, diyor bak-

sana, Ağâh bey de içerdeymiş...

Sen arabayı çek de biz gidip

benim kim olduğumu tahkik

edelim...

Çok şüphe plân bundan sonra

aksamadı: Akli başına gelmiş

olarak uyanan kadıncağızı, biraz

para, bir randevu ve romanının

yazılacağına dair kesin söz ve-

rip şafaktan önce yolcu etmek

zor olmadı.

Ancak, bu olayın sonra, bi-

zim adımız piyasada çapkına çık-

mıştı: Kime raslasak, göz süzüp

baş sallıyarak:

— Allah versin, Allah versin...

Artık İnci Gazinosundan pırlan-

ta gibi kızlar kaldırırmışsu-

nuz...

Evet, kaldırdık sevgili okurlar.

Ama Kadıköyün İnci Gazinosun-

dan pırlanta gibi kızlar değil

yalnız külüstür mahfazası kal-

mış eski bir hazineyi kaldırabil-

dik...

İnanınız, çapkınlık piyasası-

da elimize ondan başka da bir

hazine geçmedi.

Naci Sadullah Danis

Yazısız

Başbayağı Bir KADRI

aziz nesin

Bu benim abla dediğim halam kız kadar düzensiz bir karı daha var mı bu dünyada? Dikildi başıma «Bir çuval inciri pislettin avanak» dedi.

«Ne olmuş... Onlar beni başka bir Kadri bilirlermiş, ben de başbayağı bir Kadri olduğumu söyledim işte. Kızın gönlü varsa buyursun, almam mı dedim.»

«Sözünü söyleyişini bilmezsin, bir kere nikâh kıyılırsın, selâmetle gerdeğe gir, yüzünün akıyla gerdekten çık, ondan sonra başbayağı bir Kadri olduğuna söyleyen olmaz mıydı? Tezcanlılık ettin de ne kazandın... Bak, iki sümsük kızını yedirdiler icirdiler, vurdular ettiler de, yüzlerine bakılır oldu. O yemekler, ötrekler, o tatlılar hârekler nereden geliyordu? Sen gidip de o Kadri olmadığın, başbayağı Kadri olduğuna söyleyin, ne hârek geldi bu saha ne de ötrek... Sen evleneceksin diye iki kızına papuclar patikler mi almadılar, entarî, elbise mi dikmediler...»

«Bırak... Kes artık. Ben İstanbul'a dönmüyorum.»

«Sus... Daha da söylenir, şu akılsız hak. Sen hiç karışma, ben işi yeniden bir düzene korum.»

Etme, eyleme diye nice valvardınsa da beni dinlemeyen kız evine gitmiş, demiş ki: «Siz onun ben o Kadri değilim, başbayağı bir Kadri'im dediğine aldırma, dediği valandır. Sizin kızın snadı, bakalım divor, kız doğrudan bana mı gönüllü, yoksa namına mı? Nam dediğin şan dediğin gelir geçer, geride insanın kendi kalır. Halam oğlu çok

da alçak gönüllü olduğundan namını yürütmek istemiyor.. Öyle ya, namı evlenecek değil, kendi evlenecek...»

Ağzlarından girip burunlarından çıkarak, benim başbayağı bir Kadri olmadığuma, o namı Kadri olduğuma bunları yeniden bir güzelce kandırıyor. Bana da, bu yeni düzenini anlatmıyor.

İkinciye doğru, eve üç delikanlı geldi,

— Kadri ağabey, dediler, sa-

haya gideyim de, bizim takımı bir gör bakalım, nasıl bulacaksınız?

— Arkadaşlar, gidin başımdan. Ben o sizin bildiğiniz Kadri değilim yahu... Etmeyin!

Bunlar da halam kızının son dediklerini duyduklarından bana,

— Olsun varsın, diyorlar, sen o Kadri olmasan da, başbayağı Kadri olsan da makbulümüsün; bizi seni böylecene kabul ettik, var mı bir diyeceğin?

— Bre kardeşler, ben o yuvarlak meşine ayağımı değdirmiş değilim, bırakın beni...

— He heee, bizi seni bilmez miyiz, alçak gönüllüğünden bö-

yle diyorsun.

— Siz o Kadri'nin resimlerini gazetelerde çok görmektensinizdir; elinizi vicdanınıza koyun, ben ona benzer miyim?

— Benzer miyim de ne demek, tıpkı... İnsan kendi resmine benzemeyi mi?

Bir benzer tek yerimiz olsa yanımda. Ben kısa boyuyum, o herif uzun... Ben siskayım, o dolgun... Benim başım cıvıltı, onunki sırma saçlı.

— Kardeşler, bu sizin Kadri'nin soyadı ne?

— Erterek...

— Gördünüz mü kardeşler, soyadımız da tutmuyor; onunki Erterek, benimki Canboğazoğlu...

— Bizi onu öğrendik, kulüpte takma ad kullandığını biliriz.

İki koluma girdiler, beni yumasaklıkla sürüklüyerek «Hadi, hadi... Hadi gel ağabey...» diye yalvarmaya başladılar. «Saha» dedikleri toprak alana vardık. Alandakiler beni daha uzaktan görünce «Ya ya ya, şa şa şa... Kadri Ağabey çok yaşa!» diye hep bir ağızdan bağırmağa başladılar. Nasıl bağırıyorlar, bir bilerseniz, dağ tepesi iniyor ve de sesleri yankılanıp bir de dağlar bağırıyor: Ya ya ya, şa şa şa...

Kasaba inledikçe sestem, şamatavı duyan dükkânın kepengini indirip, evinin kapısını çekip dolmuş tonrak alana...

Bir belanın içine düştüm ki, anlatılır belâ değil. Beni top oynadıkları yerin kenarına oturtular,

— Bizim oyuncuları bir seyrete Kadri Ağabey... dediler. Seyrettim. Hiç görüp bil-

dim, anladığım bir iş değil ki... Bir ara her ne olduysa, alandaki topçular birbirlerine girdiler ve de hakemi ortalarına alıp ezmeğe, çiğnemeye başladılar. Dışardakiler, oyuncuları birbirlerinden zor ayırdılar. Takımın başkanıymış, bir kalıplı kılıklı herif, o kavgacılar,

— Ulan alçaklar, dedi, burada Kadri Ağabey varken, siz nasıl utanmadan hakeme karşı gelir de döğüşürsünüz!..

Döğüşenler de,

— Kadri Ağabey kimin hakkı olduğunu söylesin, biz razıyız... dediler.

Gördün mü asıl belâyı şimdi?

— Neymiş aranızdaki anlaşmazlık, nedir bölüşemediğiniz? dedim.

— Sen görmedin mi Ağabey? dediler.

— O sırada dalmışım ben, dedim, ne oldu bitti farkında bile değilim. Baştan tutuşun da bir iyi anıyahım kimin haklı olduğunu... dedim.

— Bizi anlatalım... dediler.

Bir yandakiler «Gol attık» diyor. Öbür yandakiler «Kof sayıt» diyor.

— Kof Sait, mof Sait... O da sizin arkadaşınız... Çekişmeyin... Hepiniz bu vatanın evlatlarıdır ve de hemşerisiniz, ayıptır... dedim.

Bana bir yaşa daha çektiler. Takımın başkanı olacak herif,

— Aman Kadri Ağabey, sen hakem dur! diyerek elimi düdüğü tutuşturdu.

— Olmaz, başka bir zaman dururum... dedim.

Askıntı oldular iyicene... Kimse kimsenin icini bilmez ki... Bunlar da benim içimi bilmiyor. Benim içimde, uzun nacı ve de paçadan bağlı, amerikan bezinden don var. Hakem dedikleri adamın donunun paçaları, baldırının üstünde. Ben şimdi orda, hakemlik için pantalonu sıyırsam, alttan uzun paçalı don çıkıp görünecek, iyice rezillik...

Yakamı ellerinden zor kurtardım, eve geldim ki, benim iki kızın ellerinde taşbebekler; evleneceğim kız göndermiş.

Ben oralarda durmam, döner gelirim İstanbul'a ya, halam kız küser de bana, çocuklara bakmaz diye korkuyorum. Çocukları da alsam yanıma, nasıl ederim, nasıl çalışırım? Her iki ucu ve de ortası ve geri kalan her bir yanı tüm pislik içinde bir değnek ki, bulanmadan tutulacak yer kalmamış benim istemin!

Kaynatıl gene yemeğe çağırılmış. Gittik. Yemekte,

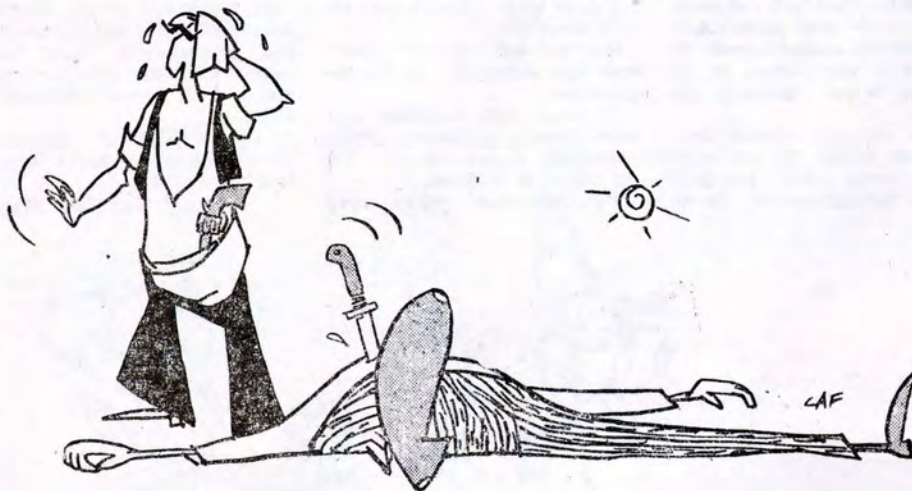
— Bizim takım nasıl? dedi.

— Masallahı var... dedim.

— Çalıştıracak mısın... Çalıştır da yetistir. Şu Çayspor'u yenelelim... dedi.

— Bakarız bir yoluna... dedim. (Arkası var)

Sıcaklar bastırınca cinayetler arttı. — Gazeteler —

— Öööfff, biraz serinledim!

PAZARTESİ :

Beyrut'da, bu yaz, güneş çarpmasından bayılanlar, ölenler çoğalmış... Gazetelerde çıkan bir telgraf haberi, bükümetin, ciddi bir tehlike gösteren güneş çarpmalarına karşı tedbir aldığını bildiriyor.

Biz, vatandaşlarımızın sağlığı uğruna, yetkililerin göklere tırmanmasını, güneşle savaştığını istemiyoruz. Şimdilik, yer yüzünde kamyon, otobomil çarpmasını önlesinler, yeter!

SALI :

Cumhuriyet Gazetesi, kendi politik inancını bir daha açıklayan bir başyazı yayınladı: Yunus Nadi üstadımızın çift sütun bir fotoğrafını makaleye baş tacı ederek...

Bütün dünyada, hükümetler gazetecileri sevmek. Hele politikacılar, hele mebuslar, hele partizanlar hiç sevmek... Galiba bizde okuyucular da pek sevmek... Ama en fenası, biz de birbirimizi sevmeyiz.

Kalemi, imza attığı gazeteden başka bütün gazetelere mürekkep sıratılmayan üstadımızda azdır: Kimimizin alına vurulan damga «faşizm» dir. Kimimizin «Nazizm» dir. Kimimizin de «Komünizm»... Son aylarda sosyalizm bile sayılı suçlardan oldu!

Bundan yakınan Cumhuriyet, mutlaka bir «izm» lazımsa, kendisinin yalnız «Kemalizm» taraftarı olduğunu söylüyor.

Doğrudur elbet... Yalnız sevgili Doğancığım, bu izm'e biraz da «Alkolizm» katamaz mıyız.

ÇARŞAMBA :

Amerika'da, tercüme yapan, senaryo yazar elektronik beyinlerden sonra, uykuda yabancı dil öğreten bir makine icad edilmiş...

İlk tecrübe parlak: Oniki hostese bu makineyle üç ayda Fransızca öğretmişler!

Aman şundan bol miktarda getirtip resmi dairelere mektuplara ve basınımıza dağıtalım: Şimdilik Türkçe öğretmek için!

PERŞEMBE :

Burhan Felek dostumuz eski bir gazeteci, olgun bir fıkracı yazardır. Ekmek derdinden futbol derdine, trafik meselesinden musiki meselesine kadar her konuda kale

Yazısız

mi bilgi ile konuşur. Zariftir, nüktedandır üstad.

Bugün köşesindeki fıkrayı okurken birdenbire şaşırarak:

İç bade, güzel sev var
ise akl-ü şuurun,
Dünya var imiş, ya ki
yok olmuş ne umurun?

Beyti hangi şaire aittir, diye matbaadaki arkadaşları ile anlaşmazlığa düşmüşler...

Ayol, kimin olabilir bu beyit?... Fikret'in olamaz, Haşim'in olamaz, Fazıl Hüsni Dağlarca'nın olamaz... Nerde kaldı «Üslub-ı beyan aynıyle insandır» sözü?...

Artık Ziyâ Paşanın meşhuur terkihi bendi de, başında Burhan Felek üstadımızın bulunduğu bir yazı ailesinde ihtilâf mevzuu olursa...

Edebiyat mı?... Ört ki ölem!

CUMA :

Kızıl Çin'in Moskovadaki sefaret binası taşlanmış ve propaganda bürosunun bütün camları kırılmış...

Şeytan taşlamak sevaptır. Hele kızıl şeytan olursa... Ama Kızıl Çin'i taşıyanlar kim, biliyor musunuz?... Kızıl Ruslar.

Aman gayret, şu kızılca kıyameti aranızda koparın da, uzaktan seyiri bize düşün!

CUMARTESİ :

Milliyet'in baş sayfasında çift sütun bir fotoğraf, iki körpe kız... Biri entarisini yukarı çekip yüzünü kapamış, güzel ve düzgün bacakları kasık hizasına kadar meydana... Öbürünün gözleri üstünde siyah bir bant ve siyah bandın altında bembeyaz dişlerle keyifli keyifli gülen bir ağız!

Bu iki kızdaki biri 16, öbürü 18 yaşındaymış... İkisi de ana kuzusu ama kurtlar kapmış... Önce isimleri Bursa skandaline karışmış haspaların. Sonra İstanbul'a gelmişler şimdi de otomobil içinde —artık uygun vaziyette uygunsuz vaziyette mi bilmem— yakalanmışlar!

Size sahici bir hikâye anlattım:

Atatürk'ün umumî kâtibi merhum Tevfik Bıyıklı çok şişmanlamıştı: Yüz kiloyu aşacak kadar... Eski asker, ata binmeği denemeye başladı... Çankaya sırtlarında, sabah, akşam demiyor, güneş altında dolaşıyordu.

Bir gün, emrindeki ere sordu:

— Mehmet zayıfladım mı acaba?

Mehmet, mahzun bir bakışla kafasını diktii:

— Yok bey... Vazgeç bu işten... İflâh olmazsın gayri...

— Neden iflâh olmam?

Mehmet, Bıyıklı'nın semerden taştan iki yanını göstererek:

— Baksana bey, dedi, yağ kıcı sarmış!

Mehmet'in acı ses ile ben de size haber vereyim:

— Bu kız da iflâh olmaz gayri... Baksanıza, ne tatlı, ne rahat gülüyor!

PAZAR :

Bir yutturma dünyasında yaşıyoruz. Balıkçı Levrek diye Kefali yutturuyor. Kasap, Kuzu diye Keçiyi... Yalan sokaklarda avaz avaz dolaşmakta:

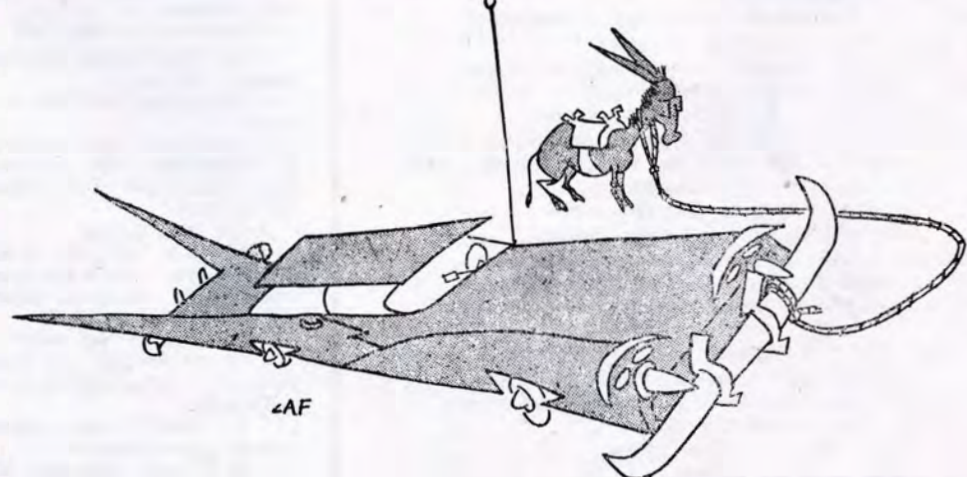
«Kaymaaaak» diye bağırarak nezle görmemiş ses yoğurt satıyor...

«Kurabiye» diye bağırarak Karpuz... Dedim ya, yutturan yutturana...

Ankara Tıp Fakültesinde de, diploma diye kırmızı kurdelelere sarılmış teşekkür mektuplarını yutturmak istemişler... Hem de kime? Hem de kime biliyor musunuz?... İnönü'ye!!!

Ama yutmamış pašam...

Çok geç de olsa razıyız bu yutmaya... İnşallah hayırlı bir başlangıçtır!

Sosyal münasebetler!

Onanlarımızı Tanıyalım : Metin Eloğlu

1927 yılının 11 Mart'ı idi. İstanbul kış uykusundan uyanıyor, baharı karşılamaya hazırlanıyordu. Çamlıca sirtlarında ay mehtabını scyretmeğe çıkanlar, gecenin sessizliğini yırtan bir çocuk vıyıklaması duydular. Arkasından 101 buçuk pare top sesi Çamlıca tepelerini sarstı. Küçük Metin dünyaya gelmişti... İlk işi ebe hanımdan bir kalem kâğıtla bir fırça istemek oldu, o gün bugündür şiir yapıp, resim yazmaktadır. İlk okulu Çamlıcada, orta okulu Üsküdar'da bitirdi. Dört yıl Güzel Sanatlar Akademisine devam etti. Buna pek devam etti de denemez ya, neyse! O zamanlarda Akademi'den çok İspiro'nun meyhanesine devam ettiği Edebiyat tarihimize geçmiştir. (Cilt 77, Sayfa 17 772)

Genç kuşağın bu şöhretli sanatçısı etyemezgillerden olup, bütün enerjisini ispirotan almaktadır. Sabahları soda refakatinde konyak, öğlenleri marul ve limon refakatinde votka, ikindileri beyaz şarap refakatinde kırmızı şarap, akşamları ve geceleri de aşk ve beyaz peynir refakatinde rakı içmektedir. Tekel Bakanlığı kendisine özel su-

rette yaptırdığı yüksek hizmet ve liyakat nişanını vermiştir.

Fırçası ve kalemiyle geçinen sayılı sanatçılarımızdan olduğu halde biraz geçimsiz olarak tanınmıştır. Bazı sanatçılarla sanat aşkı uğruna yaptığı kavgalar spor çevrelerinde ona «Demir Yumruk Metin» ünvanını kazandırmıştır. Seçkin seyirciler önünde Can Yücel ile yapmış olduğu 41 ravuntluk boks maçı üzerine Amerikadan maç teklifleri aldığı söylenir.

Yabancı dillerden argoyu ve kuş dilini ana dili gibi bilir. Şehirlerden İstanbulu, köylerden Yeniköyü, Kadıköyü ve Erenköyü pek sever.

Basılmış şiir kitaplarının adlarını ve ünlü bir şiirini hiç değiştirmeden yayınlıyoruz. Şiir Kitapları: Düdükli Tencere, Sultan Palamut, Odun, Horozdan Korkan Oğlan.

Erkek Zeliha'nın torunu

Ben bütün mahallenin dilindeyim
Her dedikoduda bulunurum
Bir vakitler dükkân işleten
Erkek Zeliha'nın torunuyum.

Bazı günler ağacın yanındayım
Ahlatların dibindeyim
Yüzü cilette kesilmiş
Kötülerin koynundayım.

Yağmur yağar hava bozunca
Eve yollarım çişim gelince
Dil döküp şiir yazarım
Gönüller şen olunca.

Evden çıkarım annem kızınca
Para bozdururum tütün alınca
O kahve senin bu kahve benim
Bitlenirim kış boyunca.

Benim aklım serseri aklı
Cebimde bıçaklar saklı
Sakal koyvermiş bir de baba-
cığım var
Evlât yüzünden ağlamaklı.

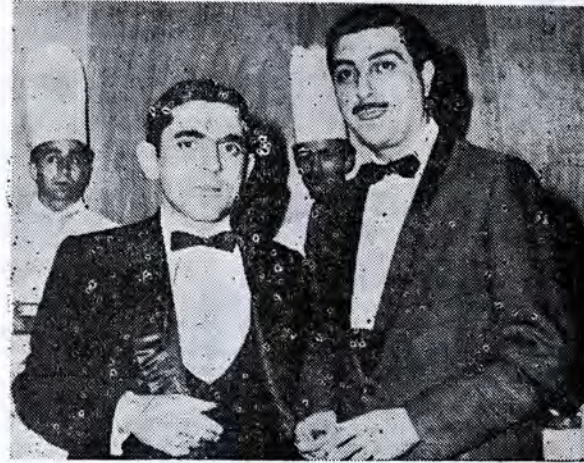
Metin ELOĞLU

Dostların Köşesi :

Orhan Boran için :

Cüzdanında fıkralar, cebinde nükte saklı,
Para ile insanı harcamağa meraklı.
Sığmıyor olmalı ki beyni kafatasına
Tepesinden bir karış daha yukarda aklı.

Ü. Y.

Orhan Boran Diyor ki!

Oturmuş viski içiyordum. Yama yaklaştım. Dalgın dalgın bir süre süzdü beni. Sonra «Ya-hu sen daha hayatta mısın?» diye hayretle sordu. «Evet» dedim. Yer gösterip bir viski de bana ismarladı. Konuşmağa başladık.

— İlk defa ne zaman ve nasıl sahneye çıktınız?

— Mehtaplı bir gecede çıktım sahneye. Hafiften yağmur yağıyor ve uzaktan kuş sesleri geliyordu. Nasıl çıktığıma gelince, yürüyerek çıktım tabii...

— Çok içtiğiniz söylenir. Bir günde ne kadar içersiniz?

— Dayanabildiğim kadar: Bedeni ve mali!

— Canınıza yazık değil mi?

— Aaa.. Bana yazık olacağına canıma yazık olsun!

— Aşkla aranız nasıl? Hiç sevdiniz mi?

— Aşkla aram ötedenberi iyidir. Doğrusunu söylemek gerekirse sevmeye pek vaktim olmuyor kardeşim.

— Aşk nedir desem?

— Aşk, çok eğlenceli ve bol içkili bir gece, evlilik ertesi sabah duyulan baş ağrısı, boşanmak da iki adet aspirindir.

— En sevdiğiniz şey nedir?

— En sevmediğim şey fıkra dinlemek ve sahne dışında fıkra anlatmaktır.

— Bir fıkra anlatır mısınız Akbaba okuyucularına?..

— Seve seve.. Hem de bir değil, iki...

İşte birincisi:

Adamın biri evindeki dırdırdan bıkmış. Çalıştığı yerin müdürüne giderek, kendisini başka bir yere göndermelerini istemiş. Anadolu'ya müfettiş olarak göndermişler. Aradan bir kaç hafta geçtikten sonra küçük bir kasabada yemek için girdiği lokantanın garsonuyla aralarında şu konuşma geçer:

— Evlâdım bana soğuk bir çorba getir önce. Bulaşık suyu gibi olsun. Arkasından yannuş, kösele gibi bir ısgara istiyorum. Yanında da berbat bir salata ve dibine tutmuş bir pilâv. Bunları getirdikten sonra da başımda dur ve mütemadiyen homurdan.

— Aman efendim herhalde şaka ediyorsunuz.

— Yok evlâdım. Evimi özledim de...

Bu da ikincisi:

Adam lokantaya gider, yemek söyler. Garson aksi, ters bir günündedir. Her şeyin kötüsünü getirir ve adamın önüne atarcasına koyar. Üstelik adamın her söylediğine aksi, kaba cevaplar vermektedir. Adamın canına tak der, önüne gelen eti keserken, garsona:

— Yavrum der sen hiç iyi bir lâf etmesini bilmez misin? Şöyle tatlı bir söz söyle de etimi iştahla yiyeyim.

— Peki, söylüyeyim: o eti yemeyiniz, kokmuştur.

DİL KÖŞESİ :

Şairlerimiz Öz - Türkçe Yazsalar...!

Tevfik Fikret'in Yağmur şiirinden :

«Küçük, muttarid, muhteriz darbeler» mısraı
«Küçük, düzenli, çekingen vuruşlar» olurdu.

Yahya Kemal'in Mohaç Türküsü şiirinden :

«Bizdik, o hücumun bütün aşkıyle kanatlı» mısraı
«Bizdik, o üşüşmenin tüm sevisiyle kanatlı» olurdu.

Ahmet Hâşim'in Pırlıltı şiirinden :

«Ateş gibi bir nehr akıyordu» mısraı
«Od gibi bir ırmak akıyordu» olurdu.

Cahit Sıtkı Tarancı'nın Otuzbeş Yaş şiirinden :

«Nerde o günler o şevk o heyecan» mısraı
«Nerde o günler o güçlü istek o coşkunluk hali» olurdu.

Fazıl Hüsni Dağlarca'nın Antik şiirinden :

«Boşuna süren sıcaklığına nesillerin» mısraı
«Boşuna süren sıcaklığına kuşakların» olurdu.

Orhan Veli'nin Bedava şiirinden :

«Kelle fiatına hürriyet» mısraı
«Kafa değerine özgürlük» olurdu.

— Beş yüz bin lira vurmak kolay.. Kolay ama beş sene yatmak var...
— Ne olur sevgilim on seneyi göze al da milyoner olalım!

Yirmi senede...

Yirmi sene önce Avrupadan dönmüştü. Neşeliydi, pervasızdı, aklına geleni söylerdi. Bir gün bir törende, şeref tribününün yakınlarındaydı. Şeref tribününe çocuk getirmişlerdi. Çocuk en büyüklerden birinin çocuğuydu. Başında ukalâ bir hasır şapka vardı, estetikle renkleşen... Güldü, yüksek sesle şapka hakkında birşeyler söyledi, bir hasır şapka hakkında, öyle politik bir mütalâa da serdetmemişti hani... Etraftan atıldılar:

— «Suusss!..» ve tedbirli parmaklar dudaklara yapıştı: «Suuss!»

Yirmi sene sonra telefonda konuşuyordu... Çok karışık bir yirmi sene akmıştı aradan, birçok şeyler getirerek, birçok şeyler götürerek. Telefonda masumane kınıyordu büyüklerden birini. Gene tedbirli atıldılar:

— «Suusssss... Telefonlar dinleniyor!..» ve gene parmaklar yapıştı dudaklara... Bu gelişmeyle biz, aya gideriz yakında!.. Ne ayı?... Ordan güneşe de sıçarız, başka gezegenlere de... Yalnız «susssss...» Kimsecikler duymasın!

Hürriyet...

Ankara dolaylarından gelen o beyin pişirici otobüslerde yolcular ne yapıyorlar bilir misiniz? Hikâye anlatıyorlar, zararlı hikâyeler, sağdan soldan kulak veren olursa, ses tonlarını fısıltıya çevirmeden anlatmağa devam edebilecekleri «masumat-tan» hikâyecikler...

Bir avukat «söylev» halindeydi:

— «Hürriyetin farsçası nedir bilir misiniz?... (Bari öğrenelim farsçasını diye kulağımı uzattım) Serbesti... Serbestinin etimolojik anlamı nedir bilir misiniz? Baş bağlama...»

Lâkırdının sonunu duyardım, amma işin ne farsçasına, ne etimolojisine ihtiyaç var. Aramızdan hangi yiğit başka türlü anlıyor ki, şu Hürriyet denen dünyanın en cazip, en parıltılı,

en özleyişi tahammülsüz nesnesini!...

Kelimeler arasında:

Mülâzim teğmen oldu, as'tıyla, üstüyle...

Bilmem ne albay oldu... (Eski Türkçede albay karşılığı rütbe-yi kıvrıramıyorum şu anda...) ve gürültüyle albaylığını sürüyor.

Paşa General olamadı...

Dikkat ettiniz mi?... Teğmen sözü kullanılıyor, albay kelimesi kullanılıyor, general kelimesi (Garph bir kelimedir bu) paşa kelimesinin yerine bir türlü geçemiyor... Ve bu gidişle geçemeyecek de!... General kelimesinin ifade ettiği anlam paşa kelimesinin ifade ettiği anlamdan çok başka, çokook.. Doğuyla batı kadar fark var arada!

Kurtarıcılar...

Bir adamcağız, evinin damına çıkmış, feryad edermiş: «Şimdi kendimi buradan aşağı atacağım. Şimdi intihar edeceğim» diye. Bütün halk, damın etrafını çevirmişmiş, tasalı tasalı: «Aman yapma, etme...» diye yalvararak. İmkânı yolunuş artık oncağıza lâf anlatmanın. Zaten o hâle gelene lâf anlatılır mı?... O hâle gelmiyene bile anlatılmıyor!.. Derken efendim imamı çağırılmışlar, o bir çare bulur diye. Gelmiş imam, elinde kalın bir ip, seslenmiş oncağıza. «Tut şunu...» Tutmuş. «Dola beline!..» dolamış. «Şimdi kendini bırak...» Bırakmış... Ve paramparça olmuş lâm demeden cim demeden...

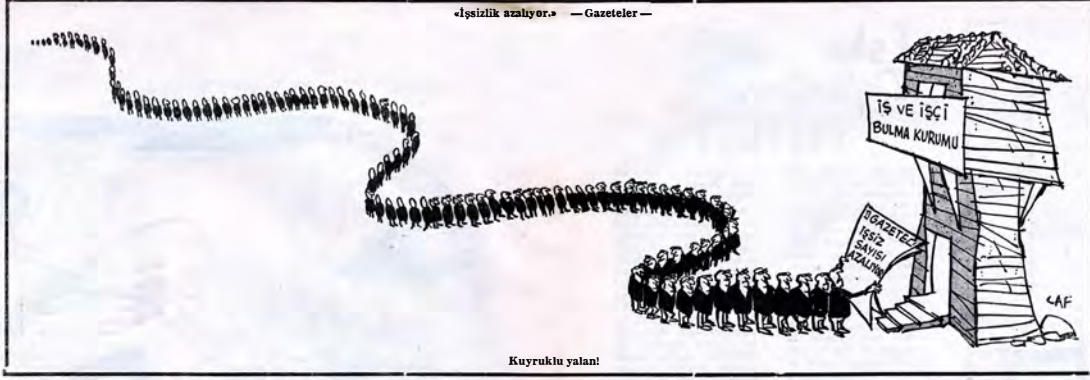
Halktan bir homurtu yükselmiş:

— Ne yaptın imam efendi!..?

— «Geçen sefer yaptığımı... Geçen sefer başka birini kurtarmıştım bu iple, amma kuyudan mı çekiniştin, damdan mı, bir türlü hatırlamıyorum...»

Bütün kurtarıcı hikâyeleri zaten bu cins değil mi?... Söyleyin!...

Nimet ARZIK

Kuyruklu yalan!

Ne mal!

İki genç kız; fıkrasarak, gü-lüşerek konuşuyorlardı:
— Ne haber seninliklerden?
— İkisinden de ayrıldım!
— Sebep?
— Nişanlanamıyacağız... Ol-muyor.
— Neden cımm?
— Şey... Bertan işime gelmi-yor... Onun ne mal olduğunu bi-liyorum!
— Peki, Ertan?
— Onun da ben işine gelmi-yorum... O da benim ne mal ol-duğunu biliyor!

Şaka!

Kadın hayli gırkındı. Uzun bir burnu, yavuk bir ağzı vardı.
Erkek, lâl olsun diye kadını methetmeye başladı.
— Aman hamfendi... Ne ka-dar güzelsiniz.
Kadın buna inanıyor veya inanmıyordu. Fakat heslamı-yordu. Bir aralık:
— A, dedi, ben o kadar güzel değilim ki...
Erkek hiç bormadı:
— Tuhaf şey, dedi, sizin şaka-dan çok hoşlandığınızı söylemiş-lerdi!..

«Boğulanlar çoğalıyor» — Gazeteler —

— Geçen pazar 25 bin kişi denize girmiş...
— Acaba kaç tanesi çıkmış?..

Dedikodu

İki kadın karşılaştılar, biri ötekine:
— Biliyor musun, dedi bizim Fikos çok büyük bir kaza geçirmiş!
Öteki:
— Ne korkunç, dedi.
Diğer kadın heyecanla ila-ve etti:
— Tanınmaz bile gelmiş...
— Ne korkunç?
— Ama plâstik bir ameli-yat geçirmiş yüzü gene eski-si gibi olmuş.
— Ne korkunç!..

Dişçi

Taksim'de, bir adam ka-rarını dişçiyi götürdü. Muay-ne odasında evizite 50 li-radına diye yazıyordu. Fakat kadının dişini çektikten son-ra dişçi adamdan 200 lira istedi.
Kadının kocası:
— Niçin? diye sordu, vizite elli dolar değil mi?
— Öyle amma karınız dişi çekilirken o kadar bağırdı ki bekleyen dört müşterim ku-laklarını tıkayıp yangından kaçar gibi kaçtılar.

«Her Bakanın bir yardımcısı olacak» — Gazeteler —

YAZISIZ

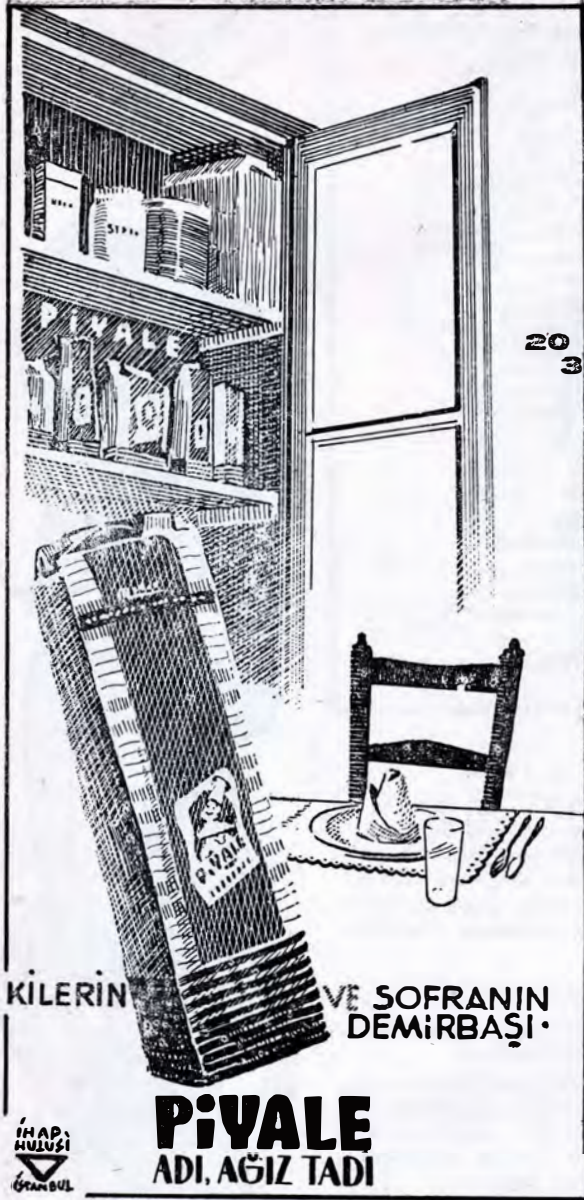

Memur — Öbür tekini de gelecek ay boyattırımı!..

YANISIZ

— Ana... Mayosunu görüne takmış!..

KİLERİN VE SOFRANIN
DEMİRBAŞI
PIVALE
ADI, AĞIZ TADI

Reklâmcılık: 2642—173

İmlâ

Patron, genç bir daktilo kız
alacaktı. Güzelce birine sordu:
— Sizi alacağım. Ama imlâ
biliyor musunuz?
Bu kelimeyi ilk defa duyan
kız, yukarıdan aldı:
— A, tabii... O da sual mi?

— Peki, meselâ sevişmek di-
yelim. Bunu nasıl yazarsınız?
Kız, müstakbel patronunun
gözlerinin içine bakarak güldü:
— Çeşit çeşit... Ama siz han-
gisini tercih ederseniz tabii!..

Evinizde ve İşyerinizde
5 davetliden 500 davetliye kadar
her çeşit ziyafet için
KONYALI
daima hizmetinizdedir.

AK—175

Eski Defterlerden

ESNEMEK

Dün sabah erkenden evim-
den çıktım. Derme çatma bir
kır bahçesinde, genç bir dut
ağacının gölgesinde oturdum.
Bir hafta evvel uzaklardan
gelen bir dostun hediye etti-
ği hakiki bir Havana sigara-
sını yaktım. Kahvemi içtim.
Buğulu bir soğuk su bardağı
karşısında, başım her türlü
düşünceden uzak, ötelerde,
tepelerin arasından, denizin
koyu lâcivert çizgisine dal-
dım. Birden çenelerim geril-
di. Uzun uzun esnedim. Bu
rahat esneyiş, bana, şu tatlı
yaz sabahında, bir saadet da-
kikasının sonsuzluğu içinde
yüzdüğümün haberini verdi.

Esnek, mustarip bir ruh
düğümü olan bütün kasılmış
vaziyetlerin çözülüp açılması-
dır. Ruh tahlillerinde eşsiz
olan bir filozofun dediği gi-
bi, dikkat, bekleyiş, uyanık-
lık hallerinde yay gibi geril-
miş duran adam esneyemez.
Esnek, harp ve müdafaa
vaziyetini terk etmiş, tam bir

emiyet içinde olduğunu his-
seden vücudun mesut tesli-
miyetidir.

Yeşil yaprakların gölgesin-
de, esnemelerin bütün şekil-
lerini birer birer hatırımdan
geçirdim: Uyku ağırlığı altın-
da kalan, yemeğini bitirmiş,
mahmur gözülü çocuğun esne-
yişi... Bir yaz bahçesinin yap-
rak gürültüleri ortasında, ha-
mağında uzanan ve etrafın-
daki otların ve çiçeklerin ha-
yatına karışmak üzere olan
taze kadının esneyişi... Kış
gecelerinde, lâmbanın ışığını
yuvarlak gözlerinde, iki altın
damlası halinde aksettiren
hayale dalmış kedinin esne-
yişi...

Bütün mesut esneyişlerin
hayalimde geçişini seyrede-
rek, tekrar tekrar esnedim
ve bu bir dakikalık duruş ve
teslim oluşun saadetini, ol-
gun bir yaz meyvası gibi
tattım.

Ahmet Haşim

Emekli — Bana «eskisin» diyorlar.. Yenilenmeye imkân
var mı?

bir çalgıcının seyahati

çizen:

BÜLENT
EREN

72

ALFRED'LE FREDERİK VAGON-
DAN VAGONA DOLAŞARAK
NİHAyet KENDİLERİNE BİR
YER BULMUŞLARDI KATAR
HAREKETE HAZIRLANIYORDU.

ALFRED, MEMURA TERKETTİKLERİ
TREN'DEN KALAN MODASI GEÇMİŞ
BİLETLERİ VERMEK İSTİYORDU...

FAKAT BAYLAR...
CEZA ÖDEMELİ İSTE-
MİYORSANIZ DERHAL
TRENİ TERKETMELİ-
SİNİZ... BU BİLETLERİN
GÜNÜ GEÇMİŞTİR!

UZUN MÜNAKAŞALAR HAT-
TA TTTİŞP KAKIŞMALAR
SONRA, YAKA PAÇA TREN-
DEN İNDİRİLDİLER... YE-
Nİ BİLET ALMAYA PA-
RALARI YOKTU... ALF-
RED DÜŞÜNCELERE DALDI.

İSSİZ GÜCSÜZ BİR DE-
LİKANLIYKEN BABA-
MIN EVİNDEN BİR
SERSERİ GİBİ KO-
VULMUŞTUM...

BABA...

SONRA YİNE YER-
SİZ YURTSUZ BİR
SERSERİ OLARAK
SANA RASTLAMIS...
SENİ İLK GÖRÜŞ-
TE SEVMİŞ...

MEMNUNİYETLE
MATMAZEL!

TAM BİR MÖSYÖ OLACAĞIM SIRADA
DA İZİNİ KAYBEDİP SENSİZ KALMIŞTİM!

EĞER FREDERİK'E RASTLAMASAYDIM...

İSMİM FRE-
DERİK ŞÜLLER-
DİR MÖSYÖ!..

PEK MEMNUN
OLDUM, BENDE-
NİZ DE ALFRED
MÜLLER!..

MIKAELLÂ...
SENİ HATIRLA-
YINCA KEMAN
ÇALMAZ DA
NE YAPARIM?..

YETER
ALFRED!
BENİ DE
AĞLATIYOR-
SUN!..

PARALAR!..
OH, BOYLE OLACAĞINI
UNUTMUŞTUM... YAŞADIK! KA-
VUŞACAĞIM GENE MIKAELLÂMA!

DEVAMI VAR

— Buz dolabının arkasına mı çekmek istediymiş seni de?
— Seni?
— Herkesi oraya çekmek ister o ahlaksız!
— Nursen'e neler yapmış değil mi?
— Aylâ'ya da?
— Aylâ'ya da mı?
— Ağzın süt kokuyor daha...
— Hani Üniversiteli esmeri seviyordu Aylâ hanım?
— Boşver. Onların sevgisi.. Biz onlar gibi olmayalım, emi?
— Biz şey gibi...
— Kim?
— Hani bir filme gitmiştik ya!
— Hangi?
— Şu canım, Sevdah Gelin'mi ne?

— Ha, zengin birine vermek istedi babası annesi de. kız fakir oğlana kacırdı gelinliğiyle filân. O değil mi?
— Evet o...
— Sen de bir gün...
— Evet?
— Nnür?..
— Ha?
— Babamla annem seni bir gün zengin birine vermek isteseler?.

Nur omuz silkti:
— Gitmem ki!
— İlle de o değil mi?
— Kim?
— Sarışın üniversiteli. Gülüverdi.
— Sana imreniyorum, dedi Filiz. Keşke benim de uğrunda seve seve ölebileceğim bir sevgilim olsaydı!

Kanatları açık pencere. Pencerenin dışında lâcivert gece, lâcivert gecenin yıldız dolu sıkır sıkır göğü, gökte yusuvarlak, pırıl pırıl ay. Bir sevgilisi olsaydı da yoluna ölseydi, ölebilseydi. Nur'un mahalleli delikanlılara dair sorduklarına hep omuz silkti. Sevmiyordu ki hiç birini. Suluydular, densizdiler, hayvandılar hattâ. En çok da o kız yüzlü liseli. Arsada top oynarlarken, Filiz bakkala, kasaba, ya da gazete almağa filân diye evden çıksa da arsadan geçmek zorunda kalsa, topu ille Filiz'e atacak. Ne çıkacak atınca? Hiç. Bir oğlan bir kız top attı, şut çekti diye kız hemencik vurulacak mı?

Nur bir şeyler soruyor, ablasının ısrarlı, dalgın sususu. Nur usanıyor sormaktan. O da gözlemini pencerenin dışında, taa uzaklardaki aya dikerek sarışın üniversiteliyi düşünmeğe dalıyor.

Filiz'se sırasnak, terbiyesiz, sulu oğlanların aklına şaşıyor. Ne sanıyorlar onu? Top attılar, «Yengen, yengen» dediler diye hemencik sanki... Sahi, bu moda da yeni çıktı. Geçende arsadan geçiyordu gene. Her zaman ki gibi yurdun üniversiteli kiracılarıyla liseli o kız yüzlü oğlan duvarlara güm güm şut atıyorlardı. Hem de kendilerini bir Metin, bir Can, bir Şenol, bir Bülöl filân sanarak. Filiz, elinde file, manava gidiyordu. Kuvvetli bir şut. Top Filiz'in saçlarını yalıyarak geçti. O şumarık kız yüzlü liseli hemen:

«Dikkat et yahu, yengene atmasana!»

Filiz

Orhan Kemâl

Esmer üniversiteli sordu:
«— Yengem mi? Ne yengesi?»
«— Bir gün olur belki!»
Topun saçlarını yalıyarak kurşun gibi geçmesine deli olmuştu ama, şu «Yengen» lâfını da elinde olmayarak güllüvermişti.
«— Bak bak güllüyor, yengen güllüyor. Yaşadık!»
Açmıştı ağzını, yummuştu gözü:
«— Allah canını alsın senin emi?»
Ötekiler:
«— Bizim yenge?.. Bizim?»
«— Sizin de, hepinizin de!»
«— Bu olmadı işte yengeliğim. Allah heptimizin canını alırsa sevgililerimiz ne yapar bizsiz?»

III.

Ne zaman, nasıl geçti uykuya? Yukarıya ay, kıpır kıpır yuvarlaklar, lâcivert gök. Dünya kalaylı gırtlı, pırıl pırıl. Filiz uşak burburu. Ayın nurianıdırğı yüzünden mırçmırç dalgaları geçiyor. Dalgaları kıpırıyor, uşak yumruğu sıkıp açılıyor. Nur'un da, Filiz'in de üzerlerinde yorgan kayıp gitmiştir. Savrılmış gecelerin geniş etkileri altında çocuksu ama bembeyaz, dişimini bacaklar.

Nur sırtüstü uzanmıştı, Filiz'se kıvrılmıştı iri bir virgül gibi. Hırçın. Uykusunda bile. Kaşları, göz kapakları, dudakları, saçlarının teneri.

Bir ara:
— Hadi be, pis! diye sayıkladı.

Bu, bir duvar ötede kocasıyla yatmakta olan anneye gitti. Anne uyanıktı. Onların da başuçlarında kanatları açık pencere. Lâcivert gökteki ay onların da yüzlerine vuruyordu. Ama Nur'la Filiz'in yüzlerine vurduğu gibi değil. Vursa bile, Nur'la Filiz'in yüzlerindeki kadar cıvıl cıvıl mı? Hayır. Hafif de olsa kırışıklar.. Hele baba'nın yüzündeki kara sakal? Ay ışığı bu yüzde mutsuz. Ona kalsa Filiz'le Nur'unkiler gibi yüzleri bırakıp, böylesine sakallı, böylesine asık, böylesine uykuda bile sıkıntılı yüzleri nuruyla yıkamazdı!

Anne'nin aklında çorap atölyesi.

Evet, ustaydı adam, ustabaşıydı hem de ama, ne çıkacaktı? «— Karımı boşar seni alırım Leman. İnanmıyor musun? Valaha da alırım, billâha da. Sen yeter ki he de!»

İçini çekti.
«He» dedi. Sonra? Boşanacak kocasından. Bakalım boşayacak mı? Boşadı. Çocuklar? Yetmiş, kocaman iki kız, ötek. Öteki olmasa haydi neyse. Filiz'le Nur pek pek birkaç yıl sonra

evlenirler. Kaçık vardı. Ne diye, an ne diye doğurmuştu sanki bu kaçıku?

— Ben sizin bildiğiniz kızlardan degüm!

Annenin aklı en küçüğü ne diye doğurduğundan, büyük kızına kayı. Gene boyuna sayıklıyordu. Her gece, her gece bu. Uykuda âdeta kavga ederdi. Filiz'in gününü nasıl geçirdiğini tıpa tıp anılamak için geceyi, uykuya geçmesini beklemek yeterdi. Bir sayıklama, o gün neyer olmuş, kimler takımıysa uykuda bir birer...

Çok da sıkıydı ağzı. Semt delikanlılarından geçim, bakkal gırtlı, kasap gibi, manav gibi, en çok en çok da taksitçi gibi... Taksitçiye uğramalıydı yarın. Borcun birikmesi önemli değil, önemli olan kocası. Kendine, kızlarına bir şey almayı görsün. Hemen gözleri iri iri, iğrenç iğrenç açılır, başlardı:

«— Ne o? Bakıyorum boğazından arttı, üste başa harcıyorsunuz. Allah versin. Anlamıyorum, bir çorap işçisi boğazından ayırıp da süse, fontaziye...»

Bin kerre söylemişti Filiz: «Babacığım fontaziye değil, fontaziye!» diye. Kime dersin? Kimi dürtersin? Adam yontulmaz odun. «Fontaziye, fontaziye...»

«— Dilini eşek arısı soksun emi?»

Böyle demişti bir gün. Adam hemen anlam çıkarmıştı bundan:

«— Soksun da gebereyim diye mi?»

«— Bak. Hemen de mâna çıkarma!»

«— Evet evet. Gebereyim diye. Ben de istiyorum gebermeyi. Ölüm, benim gibi işini gücünü kaybetmiş bir aile reisi için kurtuluş yolu ama, ne yapayım? Herkes ölümden korkar, yaşamaya dört elle sarılır, ben üstüne üstüne gidiyorum, bulmuyor. Ne yapayım?»

Acımişti o sıra çok. Ama bilmiyordu acındığını. Hiçbir zaman da bilmiyecekti. Şurda oturur, kahrılı kahrılı konuşur, ağlamaklı olur, yanına varıp da okşamağa kalksa, tersleyiverir: «— Geri dur, geri dur iyi gün dostları, geri dur!»

O zaman eli ayağı buza keser,

kaldırıp bir şey vurmak secer içinden. Butün gün koca istanbul kuzan, o kepece, zıran zıran gezer dolayır. O kahve benim. bu kahve benim. Nerde eski günlerinin tanığı eski partili VC. li arkadaşları var, gider onları bulur. Ne konuşurlar? Artık eksik bir lâflar mı ederler? Yenileri mi çekştirip atar tutarlar? Bir şey değil, enseleyip atacaktı içeri, o zaman da elinde yemek kabı, hapishane kapıları bekle!
— Rica ederim, kendinize gelin!

Filiz, gene Filiz, hep Filiz. «Rica ederim, kendinize gelin!»le kimi paylıyordu acaba? Birinde Beyazıt'a gidiyorlardı. Mavi, kocaman pırıl pırıl bir hususi yanlarında durmuştu. Direksiyondaki ince, siyah bıyıklı beyefendi gayet kibar:

«— Buyurmaz mısınız?» demişti.

Filiz hemen dikilmişti:
«— Niçin buyuracakmışız? Biz niçin nerden tanıyoruzunuz?»

Adam pişkin, kurt:
«— Tanımıyorsam bile...»

«— Evet?»

«— Tanışırız şekerim!»

Filiz açmıştı gene ağzını:
«— Terbiyesiz, ben nerden şekerin oluyormuşum senin?»

Deli kız, ah deli kız. Gerçekten de çok deli dolu, çok lâfı ağzındaydı. Kimseyi beğenmez, zenginmiş, güzelmış kulak asmazdı. «Benim sevebileceğim erkek herşeyden önce beni anlamalı» diyordu. Ne demekti bu? Erkek erkekti, kadın da kadın. Hiçbir erkek, hiçbir kadını anlamak zorunda değildi. Hele erkek zengin, üstelik yakışıklıysa...

Kocası, yanında, bir yandan bir yana homurtuyla döndü.

Kocasına göre de erkek erkekti, kadın da kadındı. Kocasına kahrısa, erkeğin güzeli, çirkin, genci yaşlısı olmazdı. Erkeğin erkeklığı işinden, gücünden, kazancından belli olurdu. Bir gün açık açık konuşmuşlardı bu meseleyi:

«— Şu taksitçi var ya taksitçi?»

«— Hangi?»

«— Şu canım, köşe başında ki..»

«— Evet. Ne olmuş?»

«— Filizi sordu benden..»

«— Ne diye?»

«— Kaç yaşında diye..»

«— Ne yapacakmış?»

«— Bilmem, sordu işte..»

«— Oğluna moğluna mı isteyecek yoksa?»

İşin bu yanını kocasına açamazdı tabii. Kendisi için sormuştu yaşını Filizin. «Kaç yaşında? Çok hoşuma gidiyor. Lâkin çok da aksi. Aksi olmasa... Hiç yani, ne çıkar canım? Kim ne bilecek? Kuz olsun, bana ne kızlığından? Canım bana ne dedim ya? Kadın mı? Sen mi? Kadın olduktan sonra senin suyun çıkmadı ya! Benim maksadım körpe, el değmedik yavru. Eeeh, ne yani? Vaktiyle sen de kızın gibi körpe değil miydin? Bitti!

(Arkası var)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

Mem Çiğdem

CADDELERE KOPKOYU
BİR SESSİZLİK, BOYLU
BOYUNCA, UZAKMIŞ
YATIR. UZAKTAN
UZAĞA BU SAATTE
NASILSA UYUMAMIŞ
BİR BEKÇİNİN İS-
GÜZAR DÜDÜĞÜ
DUYULUYORDU...

3

BİZİM Kİ BÖYLE BİR
GECEDE MACERA-
SINA BAŞLADI...

KARANLIKLARI BİR KURT GİBİ KOKLUYOR.

AV
KOKULARI
GELİYOR
BURNUMA!

HAYDİ, HAYIRLISI

ŞEHİRİN UZAK BİR KÖŞESİNDE İKİ VATANDAŞ:

HEH, HEH, HE!...
ŞEYTANIN AKIL
EDEMİYECEĞİ ŞEYİ
YAPTIM...
KENDİ MAĞAZA-
MI SOYDUM...

YARIN ŞEHİR ALT
ÜST OLACAK!
KUYUMCU-
LAR KRALI
SOYULDU
DİVE BİRİ-
RİNE GİRE-
CEK MİLLET

YARININ
ŞEREFINİ
İÇELİM

HAYIR, ÖBÜR GÜNÜN
ŞEREFINİ... POLİS
YARIN ELMASLARI...

BULAMAYINCA, ÖBÜR
GÜN ELMASLARI SİGORTA
ETTİRDİĞİM SİRKETİ
DONUNA KADAR
SOYACAĞIM ZİRA

PARALARI DA ALINCA
ÇEKİP GİDECEĞİZ
BURALARDAN
SEVGİ-
LİM!...

MACERALAR-
LA DOLU
BİR DÜNYA
SEYAHATI
YAPACAĞIZ...

BENİ HEP SEVE-
CEKSEN Dİ Mİ?...
BU DA
SORULUR
MU YANİ

ÖLÜSE AŞKIMIZIN ŞEREFINİ
İÇELİM

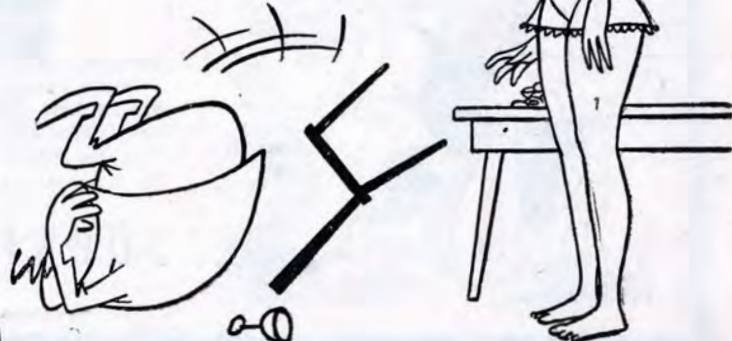
ŞEREFE,
HAYATIMIN
ERKEĞİ

☆-☆+!
☆...
HIK!...

Bİ ŞİY Mİ
DEDİN
CANIM?!...

BİR ŞEY DEMEDİ TABİİ, ADAMCAĞIZ...

DEVAMI VAR

MİLLETLER GÜLÜYOR

Ah, şu kadınlar!

Bir Amerikalı, Londra'nın meşhur gorilli barından içeri girer. Barın öbür ucunda duran gorille şöyle bir baktıktan sonra barmene:

— «Benim için bir viski, karşıdaki «Sevgilim» için de bir şampanya...» der.

Müşterinin kendisinden bahsettiğini anlayan hayvan, acaip sesler çıkarınca, Amerikalı:

— «Siz ona bakmayın, dediğim gibi, bana bir viski, ona da bir şampanya...»

Barmen istenilenleri getirince, goril şişeyi kaptığı gibi adamın kafasına fırlatır. Yediği darbeden sendeleyerek Amerikalı kendine gelir gelmez mütebessim bir eda ile:

— «Ah, şu kadınlar!...» der
«Kürk mantoyu giyince hemen değişiyorlar, yanlarına yaklaşmıyor!»

Teksaslı...

Teksaslı bir turist, bir İtalyan tercümanla beraber Veziv yanardağına çıkmışlardı. Tercüman turistin hayretini görünce sırtarak söze girişti:

— Ne kadar hayret etseniz yeridir, mister, dedi. Teksas'ta böyle bir yanardağ yok değil mi?

Turist kayıtsızlıkla cevap verdi:

— Yok ama, şayet olsaydı bizim Teksas itfaiyesi dakikasında söndürürdü.

— Üstad, bir saattir içerde ne arıyorsun?
— Mevzu!

Havyar Kralı!..

Amerikada bir genç, Havyar Kralı tarafından kabul edilmesi için o kadar çok ısrar eder ki; randevusu olmasına rağmen sekreter onu kralın yanına götürür.

Genç adam odaya girer girmez,

— «Mr. Smith» der... «Size bir milyon dolarlık kâr sağlayacak bir yol göstermeğe geldim.»

Bir milyon lâfını duyan Havyar Kralı heyecanla,

— «Buyurun sizi dinliyorum...» diye cevap verir.

— Sizin kızınız var, değil mi?

— Evet var, Gladys...

— Ona iki milyon dolar tutarında bir drahoma veriyorsunuz, öyle değil mi?

— Evet ama, sizin işinizle bunun alakası ne?

Genç adam ciddiyetle cevap verir:

— Eğer ben, Gladys'le evlenirsem, bir milyon dolar drahomaya razıyım.

Nasıl olsa!

Şapka mağazasından içeri giren adam, bir kadın şapkası ister.

Tezgâhtar kız,

— «Rengi, biçimi, boyu nasıl olsun?» diye sorunca,

Adam şöyle cevap verir:

— Rengin, biçimin hiç ehemmiyeti yok, nasıl olsa yarın karım gelip değiştirecek.

Son istek!

Ölüm döşeginde adam, karısını yanına çağırdı.

— Artık öleceğim, senden son bir isteğim var. Beni şu korkunç şüpheden kurtar, çocuklar hakikaten benim mi?...

— Ama...

— Çok rica ediyorum söyle..

— Söylerim ama, ya ölmezsen!

Zekâ

Bir masanın etrafında üç adam ve bir köpek oturmuşlar harıl harıl poker oynuyorlardı. Bir aralık içlerinden biri:

— «Hayret doğrusu...» dedi. «Hiç bu kadar zeki hayvan görmemişim!...»

Sahibi,

— «Pek o kadar da zeki değildir...» diye cevap verdi. «Meselâ, eline iyi kâğıt gelince hemen kuyruğunu sallıyor...»

Halkın heyecanını asırlarca nesilden nesile devam ettiren bir konu...

KÖROĞLU

(Türkölü Büyük Halk Hikâyeleri)

ÇIKTI

Derleyen:

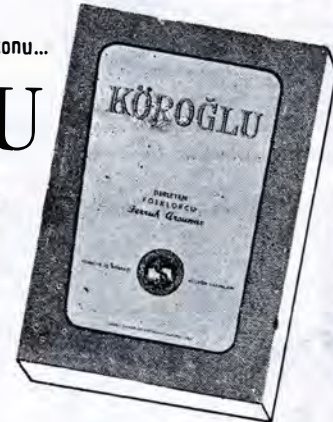
Folklorcu Ferruh Arsunar

Umumi Tevzi Yeri:

ANIL KİTABEVİ

Cağaloğlu, Vilâyet Karşısı

No. 11, İstanbul

TÜRKİYE BANKASI

çeşitli yayınlarıyla da kültürün hizmetindedir

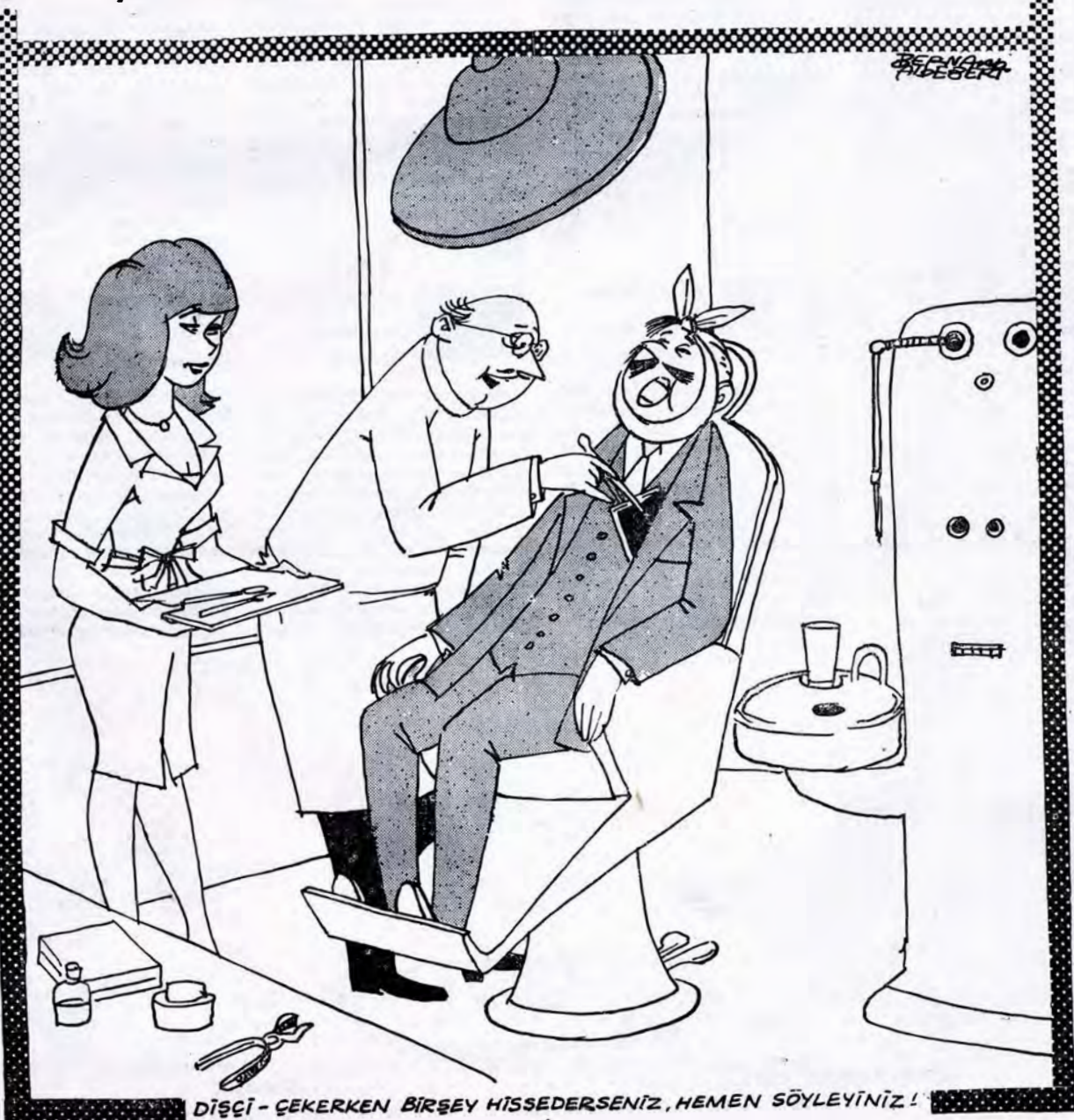
Dünya Karikatürleri

- NE ZARİF KADIN... ŞU KÖPEĞİN
ŞIKLIĞINA BAK!

-000, BAYAN İNES... SİZİ BUGÜNÜN
GENÇ KIZLARINDAN NASIL AYIRDE-
DEBİLDİŞİME ŞAŞIYORUM!

DİŞÇİ - ÇEKERKEN BİRŞEY HİSSEDERSENİZ, HEMEN SÖYLEYİNİZ!

Yıldız Falı... Yıldız Falı... Yıldız Falı

KOÇ BURCU

21 Mart —

20 Nisan

Allah çektiirmesin ama siz ne çekiyorsanız dilinizden çekiyorsunuz. Bu kadar olsa haydi neyse. İpini çektiğiniz kapıların da haddi hesabı yok. Kara sevda çektiğiniz pek iddia edilemez ama, ona karşı zaman zaman hasret çektiğiniz muhakkak. Fakat artık tamamıyla müsterih olabilirsiniz. Bu haftanın ortasında ona öyle bir kavuşuş kavuşuyorsunuz ki bütün gayretinize rağmen bir daha da savuşamıyorsunuz.

YENGEÇ BURCU

21 Haziran —

20 Temmuz

Kendi iradenizi kullanacağınız yerde başkalarının tesirinde kaldığınız için bu hafta sıkıntılı günler geçireceksiniz. Zaten şimdiye kadar başınıza ne geldiyse hep bu kalmak fiilinden geldi. Okulda hep ikmale kalıyordunuz. Sonra randevularınıza geç kalmaya başladınız. Şimdi sizi seven kimseye lâkayt kalıyorsunuz. Dikkatli olun. Biraz daha böyle devam ederseniz bir gün yaya da kalabilirsiniz.

TERAZİ BURCU

21 Eylül —

20 Ekim

Bilhassa bu hafta içinde kadere zorlamak sizin için iyi olmayacaktır. Diğer tavsiyeler: Kendinizi ve radyonuzu bu derece ısrarla dinlemekten vazgeçmelisiniz. Oturup saatlerce kendi kendinizi dinlediğiniz için sizin, gece yarısına kadar tiz perdeden radyonuzu dinlediğiniz için de komşuların uykusu kaçıyor. Başınız da müthiş darda. Neden mi? Mevsime rağmen hâlâ şapka giyiyorsunuz da ondan.

OĞLAK BURCU

21 Aralık —

20 Ocak

Bütün bu haftanın mesut olaylarla dolup taşmasını mı istiyorsunuz? Şu halde gayet sakin, son derece mutedil ve her bakımdan soğukkanlı davranmanız icabediyor. Kim ne derse desin aldırmayacak ve tarafsız bir tebessümle güleceksiniz. Sağa sola bakmak da yok. Çünkü biliyorsunuz ikisi de yasak bölge. Siz daima ileriye bakın. Böylece hem adınız ileri görüşlü çıkar hem de sevgiliniz rahat eder.

BOĞA BURCU

21 Nisan —

20 Mayıs

Geçen hafta maruz kaldığınız soğuk şakanın etkisinden henüz kurtulmuş sayılmazsınız. Öksürüğünüz devam ediyor, mendil dayandırmakta da bir hayli güçlük çekiyorsunuz. Yine halinize şükretmelisiniz. Çünkü şayet kadınsanız kısmetiniz Şükrü, erkekseniz de Şükran isimli birinden açılacak. Böylece «Herkes şapur şapur bize de yarabbi şükür» diye gevelemek derdinden de kurtulmuş olacaksınız artık.

ASLAN BURCU

21 Temmuz —

20 Ağustos

Bunun böyle olacağı belliydi zaten. Ama kabahat kimde? Sizde tabii. Büyük sözlü dinlemekte ısrar ederseniz bu hafta başınız yine derde girebilir. Kararlarınızı sandviç yer gibi ayağı üstü vermekten vazgeçmeli, karar vermeden evvel de güvenilir bir kimseye danışmalısınız. Danışmak için güvenilir bir kimse mi yok? Şayet numarayı düşürebilirsenez lütfen bir kere de danışmaya başvurun. Olur mu?

AKREP BURCU

21 Ekim —

20 Kasım

Sizi mahveden nedir biliyor musunuz? Sadece tereddüt. Gerçi lüzumlu kararları vermekte güçlük çektiğiniz pek vaki değil ama sıra kararları uygulamaya gelince son dakikada şaşırıp kalıyorsunuz. Yapsam mı yapmasam mı? Gitsem mi gitmesem mi? Alsam mı almasam mı? Versem mi vermesem mi? Hayatınız papatya fahından farksız doğrusu. Ama siz papatya yerine sadece saçlarınızı yoluyorsunuz. Yazık.

KOVA BURCU

21 Ocak —

20 Şubat

Müstesna günlerin arifesinde olduğunuz muhakkak. Yıldızınız pırıl pırıl. Şansınız birdenbire açılıyor. Ufukta beliren yeni bir sevgilinin size doğru süratle yaklaştığına da şüphe yok. Kollarınızı ona doğru uzatmış heyecanla bekliyorsunuz. Netice başdöndürücü bir vuslat mı dersiniz? Bu, Meteorolojiye bağlı birşey... Ama orantısı ters. Fırtına derlerse korkmayın. Hava sakin olacak derlerse felâket.

İKİZLER BURCU

21 Mayıs —

20 Haziran

Hafızanızın pek kuvvetli olduğu ileri sürülemez ama, onu nedense bir türlü unutamıyorsunuz. Gündüz hayalleriniz, gece de rüyalarınız hep onunla dolu. Duruyor duruyor mütemadiyen garip düşüncelere dahiyorsunuz. Size dostça bir tavsiye... Hazır havalar da ısınmışken garip düşüncelere dalacağınıza plaja gidip denize dahn. Geçmişe mazi, yenmişe kuzu, geleceğe de tazi derler... Siz maziyi geçin, hâlinizde yivip için, istikbali de iyi ölçüp biçin!

BAŞAK BURCU

21 Ağustos —

20 Eylül

Sürprizlerle dolup taşan haftayı nihayet geride bırakabildiniz, ama neler çektiğinizi bir siz biliyorsunuz bir de Allah biliyor değil mi? Şu halde Allahın bildiğini kuldan saklamağa lüzum yok. Kendinizi en kestirme yoldan affettirmek istiyorsanız sevdiğiniz kimseye herşeyi kısaca anlatın. Uzun boylu tafsilât vermek abes. O herşeyi biliyor. Çünkü geceleri uyurken muntazaman saykılıyorsunuz.

YAY BURCU

21 Kasım —

20 Aralık

Bu derece titiz olmaktan ve herşeye kusur bulmaktan vazgeçmelisiniz. Aksi halde bu hafta yine hayal kırıklığına uğramanız kuvvetle muhtemel. Başınızın derde girmesini istemiyorsanız bütün ihtimalleri şimdiden dikkate alın. Meselâ, sevdiğiniz kimsenin en yakın arkadaşınızla flört etmesinden mi korkuyorsunuz? Siz daha evvel davranıp en yakın arkadaşınızın sevgiliyle flörte başlayın. Tamam mı?

BALIK BURCU

21 Şubat —

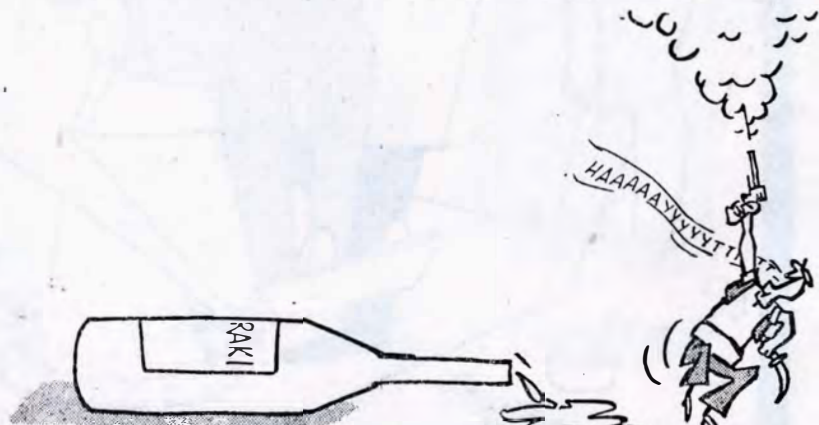
20 Mart

Gizliliği olduğu kadar hiçbir şeye önem vermediğiniz tecrübeyle sabit. Halbuki sizin için çıkar yol bu olmasa gerek. Sevdiğiniz biri var fakat aşkınızı nedense gizli tutuyorsunuz. Kâfi değil. Yaşınız nüfus kâğıdında, gözleriniz de siyah camlar altında gizli. Biraz daha böyle devam ederseniz adınız kapalı kutuya çıkacak. Aman dikkatli olun... Günün birinde açırırlar kutuyu söyleyiverirler köttüyü.

Şişede durduğu gibi...

Durmaz!

GRATİKA

Tablet 0,50

Kalmet

Baş - diğ - Omuz ve bel ağrıları, yanık ve kırıklarda ağrıyı hemen keser.

Ak. 176

ikinci Baskı

GÖÇ

Birinci baskısı 20 günde satılıp biten roman!

- * GÖÇ, Yusuf Ziya Ortaç'ın romanıdır.
- * GÖÇ, Güzel türkçenin en güzel romanıdır.
- * GÖÇ, İlk baskısı 20 günde satılıp biten romandır.
- * GÖÇ, Bizim evimizin, bizim hayatımızın, bizim aşkımızın romanıdır.
- * GÖÇ, Size bir devrin hayatını, insanların, duygu ve düşüncelerini tanıttacaktır.

GÖÇ

- * En iyi kâğıda, en güzel harflerle basılmıştır.
- * GÖÇ, iplik dikişle dikilmiştir.
- * GÖÇ, beyaz karton kapak içindedir.
- * GÖÇ, beş renkli, kuşe kuyruğa sarılmıştır.
- * GÖÇ, her yerde 5 liradır.
- * GÖÇ, bütün siparişler, tahhütlü olarak gönderilir.

Umum Satış Merkezi :

- * AKBABA yayınevi. Divanyolu, Klodfarer Caddesi, No. 8-10, daire 3 — İstanbul.

Ak. 177

Bu cüzdan ile ...

...biriktirmiş olduğunuz paralar mutlaka değerlendirilecektir.

Bankamıza yatıracağınız tasarruflarınız, her zaman emniyette kalacağı gibi, o/o 6,5'a kadar faiz olarak zengin para ve apartman daireleri ikramiyelerine katılabilir.

TÜRKİYE
EMLÂK KREDİ
BANKASI

Bazın - 874B - A - 5495 - 178

Bir Rüzgâr Esti!

Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel şiirleri ve

BİNNAZ

isimli 3 perdelik manzum trajedisi bu kitapta toplanmıştır.

Fiatı 5 Lira

Umum satış merkezi :

AKBABA - Divanyolu, Klodfarer caddesi No. 8-10 İstanbul

Politika Edebiyatımızın Şaheseri

Gün Doğmadan

Yusuf Ziya Ortaç, Akbaba'da çıkmış başyazılarının en güzelini bu kitapta toplamıştır.

Fiatı 5 Lira

Ak 179

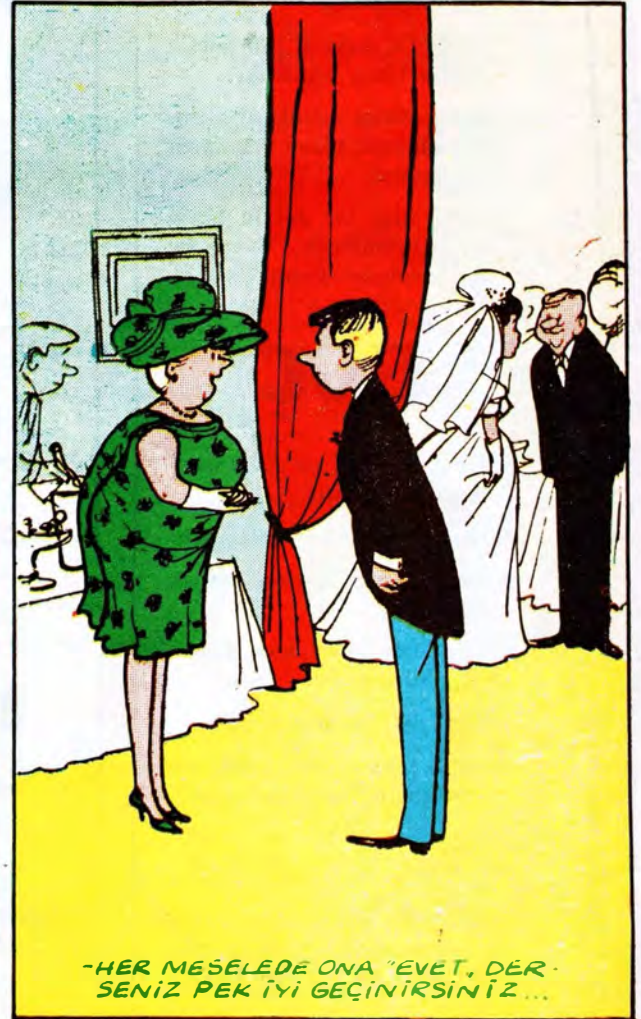
AKKABA

-TERBİYESİZLİĞİMDEN DEĞİL, AYAKKABILARIMIN NE HALDE OLDUĞUNU GÖSTERMEK İÇİN BÖYLE OTURUYORUM !

- EVET ŞEKERİM, SENİNLE DÜNYANIN ÖBÜR UCUNA KADAR GELİRİM AMA BU KADAR SOĞUK SU İÇİNDE DEĞİL !

-HER MESELEDE ONA "EVET, DER" SENİZ PEK İYİ GEÇİNİRSİNİZ ...